

॥ श्रीः ॥

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

அம்ருத ஸரீ.

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயார்த்த

ப்ரகாசநப் பத்திரிகை.

204

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

சார்வரி — கார்த்திகை

NOVEMBER - 1960

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

पातु प्रणतरक्षायां विलम्बमसहन्निव ।

सदा पञ्चायुधीं विभ्रत्स नः श्रीरङ्गनायकः ॥

பத்ராதிபர்கள் :

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தரராஜாசார்யர், Mg. Ed.

வருஷச் சந்தா ரூ. 3—0—0

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ நம்பிள்ளை மஹோத்ஸவ

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ப்ரகடந பத்ரிகை.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீ காஞ்சீ தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியின் திருமுன்பே திருக்கோவில் கொண் டெழுந்தருளியிருக்கும் நம்பிள்ளைக்கு நாளது கார்த்திகை-மீ 8௨ (23-11-60) புதன்கிழமை உத்தராட நக்ஷத்திரத்தில் திருவவதாரமஹோத்ஸவம் தொடக்கமாகி ஷே மீ 17௨ (2-12-60) வெள்ளிக்கிழமை திருக்கார்த்திகையில் சாத்துமுறை யாகும். பத்து நாட்களிலும் அலங்கார திருமஞ்சனமும் இரண்டு வேளைகளிலும் திவ்ய ப்ரபந்த ஸேவை கோஷ்டிகளும் ததீயாராதனமும் விசேஷவைபவமாக நடை பெறும். வித்வான்களின் உபந்யாஸங்களும் இடையிடையே நடைபெறும். ஆஸ்திகர் களனைவரும் வந்திருந்து அநுபவித்து ஆனந்திக்கவேணும். இம் மஹோத்ஸவ ஸேவார்த்தமாக வெளியூர்களிலிருந்து வரும் பக்த பாகவதோத்தமர்களுக்கு ஸ்தல வஸதி முதலிய ஸௌகரியங்கள் விசேஷமாகச் செய்து கொடுக்கப்படும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பக்த சிகாமணிகள் குழாங்கூடியிருந்து அநுபவிக்கக் கூடிய மஹோத்ஸவமிது.

இரண்டாயிரம் ரூபாய் செலவில் விசேஷ வைபவங்களுடன் நடைபெற்று வருகின்ற இந்த மஹோத்ஸவத்திற்கு பக்தர்கள் உகந்து உபகரிக்கும் பொருளே மூல தனமாகும். அவரவர்கள் யதாசக்தி பொருளுதவி புரிந்து ஆசார்ய ஸார்வபௌம னுடைய இம் மஹோத்ஸவத்தை மிகவும் பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள் ளப்படுகிறார்கள்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இங்ஙனம்

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

(நம்பிள்ளை ஸன்னிதி காவலாளர்)

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

அஸ்மத்குருபரம்பராப்யோ நம:

அம்ருத ஸஹீ.

204

சார்வரி

— பத்ராதிபர்கள் —

1960

கார்த்திகை

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்
ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தராஜாசாரியர்

NOVEMBER

अनवद्यह्यसूक्तीर्द्धती सुमनोमनोविनोदाय । अमृतलहरी प्रसर्पतु सततं श्रीरङ्गचन्द्रमस्सविधात् ॥

இராவணவதத்தில் ஒரு மருமம்

சக்ரவர்த்தி திருமகனான டைய நிஜஸ்வரூபம் விஷ்ணு மூர்த்தியே யென்பதில் ஸந்தேஹமோ விப்ரதிபத்தியோ ஒருவர்க்கும் இருக்க ப்ரஸக்தியில்லை. ஆனால் வான்மீகி பகவான் தமது ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ஆதியோடந்தமாகப் பெருமானை ஒரு மநுஷ்ய மூர்த்தியாகவே வைத்துப் பேசியிருக்கிறார். முதன் முதலாகத் தம்முடைய ஆச்ரமத்திற்கு வந்து சேர்ந்த நாரத பகவானை நோக்கி வான்மீகி முனிவர் ப்ரஸ்நம் செய்கையில் “ஜ்ஞாது மேவம்விதம் நரம்” என்று தலைக்கட்டியுள்ளார். ஒரு பதினாறு திருக்குணங்களைச் சொல்லி இக் குணங்களோடு கூடியவொரு மநுஷ்யவ்யக்தியைத் தெரிந்துகொள்ளத் தமக்கு விருப்பமிருப்பதற்கக் கூறினர். அதுகேட்ட நாரதபகவானும் விடைகூறுகையில், “तैर्युक्तः श्रूयतां नरः—” “தைர் யுக்த: ச்ரூயதாம் நர:” என்று மநுஷ்யவ்யக்தியைப் பற்றியே தாம் கூறுவதாகத் தெரிவித்துக் கதை சொல்லி முடித்துப் போனார்.

ஆனாலும் கதைப்போக்கில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவாவம் வந்து புகாமலில்லை; அதைப் பற்றிச் சிறிது தெரிவிப்போம். தசரத சக்ரவர்த்தியின் புத்ரகாமநையை ப்ரஸ்தாவித்து அதற்காக அவ்வரசன் யஜ்ஞாநுஷ்டானம் செய்யத் தொடங்கியதைக் கூறுமிடத்தில், “एतस्मिन्नन्तरे विष्णुरुपयातो महाद्युतिः—” ஏதஸ்மிந்நந்தரே விஷ்ணுருபயாதோ மஹாத்யுதி:” என்று சொல்லப்பட்டது. அதாவது, அவ்விடம் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு வந்து சேர்ந்ததாகவும் ஸகல தேவதைகளும் இராவணனிடத்தில் தாங்கள் படும்பாடுகளை முறையிட்டுக் கொண்டதாகவும், அவர்களுக்கு அபயமளிக்கையில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு தானே தசரதாத்மஜனாய்த் தேரன்றி ராவண ஸம்ஹாரம் செய்து அவ்வமரர்களின் கிலேசங்களைத் தீர்ப்பதாக அருளிச் செய்ததாகவும் பேசப்பட்டுள்ளது.

பிறகு விச்வாமித்ரமுனிவர் தசரத சக்ரவர்த்தியிடம்வந்து தம்முடைய யஜ்ஞஸம்ரக்ஷணர்த்தமாக இராமபிரானைத் தம்முடன் கூட அனுப்பவேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்க சக்ரவர்த்தி, “ऊनपोदशवर्षो मे रामो राजीवलोचनः । न युद्धयोग्यतामस्य पश्यामि सह राक्षसैः—”

ஊநஷோடஸுவர்ஷோ மே ராமோ ராஜீவலோசந:; ந யுத்தயோக்யதாம் அஸ்ய பச்யாமி
ஸஹராஷஸை:” இத்யாதிகளாலே ஸ்ரீராமனுடைய அஸக்தியைத் தெரிவிக்க, அப்போது
விச்வாமித்ரமுனிவர், “अहं वेद्मि महात्मानं रामं सत्यपराक्रमम्। वसिष्ठोऽपि महातेजा ये चेमे
तपसि स्थिता:— அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம், வஸிஷ்டோபி
மஹாதேஜா: யேசேம தபஸி ஸ்திதா:” இத்யாதிகளாலே ஸ்ரீராமபிரானுடைய நிஜ
ஸ்வரூபத்தை யெடுத்துரைத்ததாகவும் காண்கிறது. *वेदाहमेतं पुरुषं महान्तम्— வேதா
ஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் * என்ற புருஷஸூக்த வாக்யமே யன்றோ விச்வாமித்ர மஹா
முனிவாக்கில் *அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் * என்கிற ச்லோகமாகப் பரிணமித்தது.

சக்ரவர்த்தியிடம் இங்ஙனே கூறின விச்வாமித்ர முனிவர்தாமே தாஸரதிகளை
அழைத்துக்கொண்டுபோன பிறகு வழியிடையில் அவர்கள் திருக்கண் வளர்ந்தருள, திருப்
பள்ளியுணர்த்தாநின்ற முனிவர்,

“कौसल्यासुप्रजाराम! पूर्वा सन्ध्या प्रवर्तते। उत्तिष्ठ नरशार्दूल! कर्तव्यं दैवमाह्निकम्—

கௌஸல்யாஸுப்ரஜாராம பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே, உத்திஷ்ட நரஸார்தூல கர்த்
தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்.” என்று சொல்லியுணர்த்துகையில், நரசார்தூல! — மநுஷ்ய
ச்ரேஷ்டனே! என்று இராமனை விளிக்கிறார். “உத்திஷ்ட பகவந் விஷ்ணோ!” என்று
சொல்லியெழுப்பலாகாதா?

இனி முடிவிலே சென்று பார்ப்போம்; இராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகம்
நடந்ததைச் சொல்லுகின்ற வான்மீகி முனிவர்,

“अभ्यषिञ्चन् नरव्याघ्रम्— அப்யஷிஞ்சந் நரவ்யாக்ரம்,” என்றார்.

அப்யஷிஞ்சந் மஹாவிஷ்ணும்’ என்றால் ச்லோகம் கூடாதா? அஃது உண்மையுரையா
காதா? எதற்காக இங்ஙனே சொல்லுகிறார்களென்று ஆலோசிக்குமளவில், பெருமாள்
இராவணனை ஸம்ஹரித்த பிறகும், “आत्मानं मानुषं मन्ये रामं दशरथात्मजम्—ஆத்மாநம்
மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்” என்று சொல்லித் தமக்கு தேவத்வத்திலே
விருப்பமில்லையாகவும் மநுஷ்யத்வத்திலேயே ஆதராதியுயமாகவும் காட்டிக் கொண்டமை
காண்கையாலே அதற்குச்சேர “ஜ்ஞாதுமேவம்விதம் நரம்” “தைர் யுக்த: ச்ருயதாம்
நர:” “உத்திஷ்ட நரசார்தூல!” “அப்யஷிஞ்சந் நரவ்யாக்ரம்” இத்யாதிவசநவ்யக்தி
கள் தோன்றினவென்று கொள்ளவேணும்.

இப்படியாகக் கூறிவரும் வான்மீகி முனிவர் அயோத்யா காண்டத் தொடக்கத்தில்,

“स हि देवैरुदीर्णस्य रावणस्य वधार्थिभिः। अर्थितो मानुषे लोके जज्ञे विष्णुः सनातनः—

ஸ ஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி:; அர்த்திதோ மாணுஷே லோகே
ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:” என்று சொல்லி இராமனுடைய நிஜஸ்வரூபத்தை வெளி
யிட்டாராயிற்று. வேண்டித் தேவாரிசுக்க வந்து பிறந்தவர் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவே யென்பதை
ஸம்ஸ்ய விபர்யயமற வெளியிட்டு வைத்தார். மஹாவிஷ்ணு மநுஷ்யபாவநையை ஏறிட்
டுக் கொண்டாலும் தாமானதன்மை லோபிக்கமாட்டாது. ரகுவீரகத்யத்திலே, “कोसल-
सुताकुमारभावकञ्चुवित कारणाकार! —கோஸலஸுதா குமாரஹாவ கஞ்சுகித காரணாகார!”
எனப்பட்டது. இந்த குர்ணையின் தாற்பர்யம் யாதெனில்; ஒருவர் சொக்காய் அணிந்து
கொண்டு தம்மை மறைத்துக்கொள்ளுமாபோலே ஸகல ஜகத்காரண பூதமான பரப்ரஹ்மமே
கௌஸல்யா குமாரத்வமாகிற சொக்காயை யணிந்துகொண்டதென்கை. அவதாரங்களில்

பகவானுடைய தாமரன் தன்மைக்கு எவ்விதமான திரோடாநமும் கிடையாதென்பதே தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

பகவானே இயற்கையில் ஸௌர்ய வீர்யபராக்ரம நிதியானவன். தஸரதாத்மஜகைத் திருவவதரித்த விடத்திலும் கூத்ரிய குமாரனாகையாலே ஸௌர்ய வீர்யபராக்ரமங்களுக்குச் சிறிதும் குறையில்லாதவன். ஸ்ரீராமாயணத்தில் கரதூஷணத்திவத கெட்டம் மிகச் சிறந்த விடம், “चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् । एकश्च रामो धर्मात्मा कथं युद्धं भविष्यति — சதுர்தஸ ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீமகர்மணாம், ஏகச் ச ராமோ தர்மாத்மா கதம் யுத்தம் பவிஷ்யதி!” என்று ஆகாஸசாரிகள் வயிறு பிடிக்கும்படியான தஸையிலே “அஸஹாய ஸூர! அநபாய ஸாஹஸ!” என்று கொண்டாடும்படி குறையாடினவர் பெருமாள்.

இதெல்லாம் கிடக்க ஒரு விஷயம் கேளீர்;—ஸஹஸ்ரபாஹுவான கார்த்த வீர்யார்ஜுநன் இராவணனைப் பலவாறு பங்கப்படுத்தியவன். அந்த கார்த்த வீர்யார்ஜுநன் பரசுராமனிடத்தில் பட்டபாடு வாசாமகோசரம். அந்தப் பரசுராமன்.* வென்றிமாமழு வேந்தி முன் மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்ற தேவனுயிருந்து வைத்தும் இராம பிரானிடத்திலே பட்டபாடு ப்ரஸித்தம். * என்வில்வலிகண்டு போவென்று எதிர்வந்தான் தன் வில்லினோடும் தவத்தை யெதிர்வாங்கின இராமபிரானுடைய விக்ரமாதிசயத்தைப் பற்றிப் பேசத்தானாவதுண்டோ? வால்மீகி முனிவர் தமது ஸ்ரீராமாயணத்தில் எந்தாவா ஹத்திற்கு அடுத்தபடியாகப் பரசுராம பங்க கதையைப் பெய்திருப்பதன் கருத்தை ஊன்றி நோக்கவேணும். நோக்கினால் இஃதறியலாகும்; * கோக்குல மன்னரை மூவெழுகால் ஒரு கூர்மழுவால் போக்கிய தேவனான பரசுராமனை இங்ஙனம் பங்கப்படுத்திய பரமபுருஷனுக்கு, இப் பரசுராமனிடத்தில் பங்கப்பட்டொழிந்த கார்த்த வீர்யார்ஜுநனிடம் பங்கப்பட்ட இராவணனைத் தொலைப்பது மிகவெளிதான காரியம்—என்பது.

மற்றொன்றும் கேளீர்; கிஷ்கிந்தேச்வரனான வாலியானவன் இராவணனைத் தன் வாலிலே கட்டிக் கடல்களிலே தோய்த்துப் புழு பூச்சிகளை உதறித் தள்ளுமாபோலே தள்ளினவென்பது உத்தரராமாயணப் ப்ரஸித்தம். அத்தகைய மஹாவிக்ரமசாலியான வாலியானவன் * ஏகேந பாணேந ஸதஸ்து வாலீ * என்கிறபடியே இராமபிரானால் ஓர் அம்பு எய்து முடிக்கப்பட்டவன். இதனாலும் பெருமானுடைய பராக்ரமாதிசயம் மிக ப்ரஸித்தம். இவ்வகைகளாலே மஹாவீரனும் மஹாயீர யௌரேயனுமான இராமபிரான் இராவணனைக் கொல்ல நினைத்தால் “பொல்லாவரக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தானே” என்று ஆண்டாளருச் செங்கிறபடிக்கும், “இலங்கைக்கிறைவன் தலை பத்துதிரவோட்டி ஓர் வெங்கணையுய்த்த வன்” என்று திருப்பாணாழ்வாரருளிச் செங்கிறபடிக்கும் சேர அவலீலையாகக் கொன்றிருக்க வேண்டுமே; ஸ்ரீராமாயணத்தை நோக்குங்கால் ராவணவதத்திற்காகப் பெருமாள் அரும் பெரும் பாடுகள் பட்டதாகத் தெரியவருகின்றதே. “ராமராவணயோர்யுத்தம் ராம ராவணயோரிவ” என்று அந்நவயாலங்காரத்திற்கு லக்ஷ்யமாகும்படி பயங்கரமான யுத்தம் நடந்ததேன்? இக்கதையைக் காணும்போது பரசுராம கார்த்தவீர்யார்ஜுந வாலி ப்ரப்ருதி களுக்கும் மேற்பட்ட பராக்ரமமுடையவன் இராவணன் என்று நினைக்கவும் நிச்சயிக்கவும் வேண்டியதாகிறதே! என்று பலர் ஸங்கிக்கின்றார்கள்.

இங்கே ஒரு மருமமுள்ளதென்று காட்டுகிறோம். அதாவது, பிராட்டி இராவண னுக்குப் பலவாறு ஹிதோபதேசம் செய்யுமிடத்து,

“मित्रमौपयिकं कर्तुं रामः स्थानं परीक्षता । वधं चानिच्छता घोरं त्वयाऽसौ पुरुषर्षभः—

மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராமஸ் ஸ்தானம் பரீப்சதா, வதஞ்சாரிச்சதா கோரம் த்வயா ஸௌ புருஷர்ஷப:” என்கிற சுலோகத்திலே “நீ பெருமானோடு உறவுகொள்ளாயாகில்

உனக்கு சித்ரவதம் நேருங்காண்' என்று தெரிவித்திருக்கின்றாள். “கோர வதம் அநிச்சதா த்வயா” என்று கூறிய பிராட்டியின் திருவுள்ளம் இதுவேயன்றோ. இவள் இங்ஙனம் கூறியது பெருமானுக்குத் தெரியாதுதான், ஆயினும் “आख्याति हृदयं हृदा— ஆக்க்யாதி ஹ்ருதயம் ஹ்ருதா” என்னும்படியான மனத்தந்தி உள்ளதேயாதலால் இதனை யறிந்தவரே பெருமாள். ஆனதுபற்றியே இராவணனை அநாயாஸமாக முடித்திடாமல் சித்ரவதம் செய்தருளினார் பெருமாள். இதுதான் மருமம். இதனால் பெருமானுடைய பராக்ரமாதிசயத்தில் குறையோ, இராவணனுடைய விக்ரமத்தில் நிறையோ சங்கிக்கத் தகாது, ...

ஸ்ரீ ராமாநுஜ மிஷன்

5. டி. பி. கோயில் லேன், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5.

நம்பிள்ளைத் திருவிழா

பகவத் விஷய (ஈடு) அநுபவ மகோத்ஸவம்.

‘உலகாரியரோ’ என்று கொண்டாடப் பெற்ற ஆசார்ய ஸார்வபௌமரான ‘கலிவையி தாஸர்’ என்னும் நம்பிள்ளையின் அவதாரத் திருநஷைத்திர மகோத்ஸவ சமயத்தில், மாறன் மறைப் பொருளை இந்த நாடறிய நன்குரைப்பதான ‘ஈடு முப்பத்தாருயிரத்தை’ அநுபவிப்பது நமக்கு ஸ்வரூப ப்ராப்தமென்பதை அநுஸரித்து 23—11—60 முதல் 2—12—60 வரை திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ வானமாமலை மடத்தில் தினமும் காலை 6-30 முதல் 9-மணி வரை ஒவ்வொரு பத்து (நூறுபாசரம்) ஈடுபாராயணமும், மாலை 6-30 மணி முதல் 8 மணி வரை அந்தந்தப் பத்தின் ஸாரப் பொருள் விஷயமான உபந்நியாஸமும் நடத்த விருப்பதால் ஸ்ரீ ராமாநுஜரின் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றவர் அனைவரும் இவ்வைபவத்தில் அந்வயித்துக் கிஞ்சித் கரித்து ஸ்வரூப லாபம் பெற்று ஆநந்திக்க வேண்டுமாய் பிரார்த்திக்கின்றனம்.

அறிவிப்பு

சந்தா பாக்கி யுள்ளவர்களை, தங்கள் சந்தா பாக்கிகளை அனுப்பும்படி பிரார்த்திக்கிறோம்.

வஸ்துவிशेषनिर्णये अक्षमाणीति निराकांक्षैरेव वाक्यविशेषैः वस्तुविशेषनिर्णयः कर्तव्यो भवति । योग्यार्थविशेष-
प्रतिपादकतया वाक्यान्तरनिरपेक्षायैव वाक्यानि निराकांक्षाणि प्रथन्ते । * एको ह वै नारायण आसीत् न
ब्रह्मा नेशानः * इत्यादीन्येव तादृशानि वाक्यानीति सारविद्धिरवधारितम् । प्रदर्शिते वाक्यविशेषे नास्ति
सामान्यशब्दघटना, न चास्त्यनुवादरूपता ; नापि चास्ति अयोग्यार्थप्रतिपादकता । सदब्रह्मात्मदेवतादिपद-
सद्भावे हि सामान्यशब्दघटितत्वाशङ्का भवित्री ; नात्र तथा । यच्छब्दघटनासद्भावे हि अनुवादरूपता स्यात् ;
न चात्र तथा । अथ अयोग्यार्थप्रतिपादकत्वाभावविशिष्टयोग्यार्थप्रतिपादकत्वपौष्कल्यमिह निरूपणीयमवशिष्यते ।
तदेव निरूपयामः ।

ईक्षत्यधिकरणं नारायणस्यैव जगत्कारणत्वोपपादनपरमित्युपपादनम् ॥

२७. चतुस्सूत्रीसमनन्तरं पञ्चममधिकरणम्— ईक्षत्यधिकरणम् । तत्र * तन्निष्ठस्य मोक्षो-
पदेशात् * गतिसामान्यात् * इति सूत्रद्वयं विशिष्यावधेयम् । साधारणेन सच्छब्देन देवताशब्देन च घटिता-
याः सद्विद्यायाः पुरुषसूक्तप्रतिपन्ने श्रीमन्नारायणे पर्यवसानं प्रदर्शितमुपात्तसूत्रद्वयेनेति वेदितव्यम् । * तन्नि-
ष्ठस्य मोक्षोपदेशादिति सूत्रार्थस्तु प्रथममवगन्तव्यः । तन्निष्ठस्येति तच्छब्देन सूत्रकारबुद्धिस्थ विषयवाक्यगत-

நிராகாங்குங்களான வாக்ய விசேஷங்களைக் கொண்டே வஸ்து விசேஷத்தை நிர்ணயிக்க
வேண்டியதாகிறது. யொமொ-விசேஷவதிவாடிசுங்களாய்க்கொண்டு இதர வாக்-
யங்களை எதிர்பாராத வாக்யங்களே நிராகாங்கு வாக்யங்களெனப்படும். * னொ
ஹவெ நாராயண சுவீக் நஸுஹாதேஸாநஃ * இத்யாதிவாக்யங்களே அப்படிப்-
பட்டவை யென்று ஸாரஜ்ஞர்கள் நிஷ்கர்ஷித்துள்ளார்கள். மேலே காட்டிய வாக்ய விசே-
ஷத்தில் ஸாமான்ய ஸப்தம் சேர்ந்திருக்கவில்லை; அதுவாத ரூபத்வமுமில்லை. சுயொமொ-
விவதிவாடிசுசுமில்லை. ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்ம, தேவதா இத்யாதிகளான பதங்க-
ளிருந்தாலன்றோ ஸாமான்ய ஸப்தம் சேர்ந்திருப்பதாக ஆகும். அவையிலேயே, ஹஸு-
வடிதமாயிருந்தாலன்றோ அதுவாதரூபமாக ஆகும். அதுவுமில்லை. இனி அயோக்யார்த்த
ப்ரதிபாதகத்வமில்லாமையோடு கூடின யோக்யார்த்தப்ரதிபாதகத்வமே யுள்ளதென்பது
நிரூபிக்க வேண்டியதாக நிற்கையாலே அது நிரூபிக்கப்படுகிறது அடுத்தபடியாக.

ஈக்ஷத்யதிகரணத்தினால் நாராயணனுக்கே ஜகத்காரணத்வம் விளக்கப்படுவது.

27. சாரீரகமீமாம்ஸையில் ஸாஸ்த்ராம்பஸமர்த்தநார்த்தமான சதுஸ்ஸுதிரி முடிந்-
ததும் ஐந்தாவது அதிகரணம் ஈக்ஷத்யதிகரணம். இதில் விசேஷித்யக் குறிக்கொள்ளத்-
தக்க ஸுத்ரங்கள் இரண்டு; (1) * தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேஸாத் (2) * கதிஸாமான்யாத் *
என்னுமிவை. ஸாதாரணமான ஸச்சப்தத்தையும் தேவதா ஸப்தத்தையும் கொண்டிருக்கிற
ஸத்வித்யையானது புருஷஸூக்தப்ரதிபந்நான ஸ்ரீமந்நாராயணன் பக்கலிலே பர்யவஸிப்-
பதாக இவ்விரண்டு ஸுத்ரங்களாலும் காட்டப்படுகிறது. * தந்நிஷ்டஸ்யமோக்ஷோப-
தேஸாத் * என்கிற ஸுத்ரத்தின் பொருளை முன்னம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். 'தந்நிஷ-
டஸ்ய' என்கிறவிடத்துள்ளதான தச்சப்தத்தினால்—ஸுத்ரகாரர் கருதிய விஷய வாக்யத்தி-
லுள்ள ஹஸுவாஸுமான வஸ்து கொள்ளப்படுகிறது. ஆகவே, ஸத்தை உபாஸிப்ப

सच्छब्दवाच्यं परामृश्यते ; तथाच सदुपासकस्येत्यर्थ आयातः । सदुपासकस्य मुक्तेरुपदिश्यमानत्वात् प्रकृत-
सच्छब्दवाच्यं वस्तु न प्रधानं भवितुमर्हतीति सूत्रार्थो निष्पन्नः । प्रधानमेव जगत्कारणमिति वदतां निरसनं
हि प्रकृतम् । पुरुषसूक्ते उत्तरनारायणे च * तमेवं विद्वानमृत इह भवति । नान्यः पन्था अयनाय विद्यते *
इति, * नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय * इति च मोक्षोपायोपासनविषयत्वं नारायणासाधारणं श्रुतम् । अत्रापि
सद्विद्याप्रकरणे * आचार्यवान्पुरुषो वेद, तस्य तावदेव चिरम्, यावन्न विमोक्ष्ये, अथ सम्पत्स्ये * इति
[छान्दोग्ये] सदुपासनस्य मोक्षोपायत्वमाम्नातमस्ति । अत्रायमर्थः ; यस्य पुरुषस्य उपदेष्टा वर्तते स एव वेद—
* तत्त्वमसीत्युक्तं सदात्मकत्वं वेद ; [तस्य तावदेव चिरम्] — आचार्योपदिष्टसदात्मकत्वानुसन्धाननिष्णा-
तस्य पुंसः तावानेव विलम्बः । [यावन्न विमोक्ष्ये] चरमशरीरात् यावन्न विमुक्तो भवति, तावन्मालमेव
विलम्बः । [अथ सम्पत्स्ये] चरमशरीरवियोगानन्तरम् सच्छब्दनिर्दिष्टं जगत्कारणभूतं परमपुरुषं प्राप्नोति ।
सदुपासननिष्ठस्य शरीरपातावधिको मोक्षप्राप्तौ विलम्बः, शरीरपातादूर्ध्वं मुक्तो भवतीति श्रुत्यर्थः । तेनैतेन
मोक्षोपायोपासनविषयत्वरूपेण प्रत्यभिज्ञापकेन स नारायण एव इदं सदिति निश्चीयमानत्वात् प्रकृतं सत् प्रधानं
न भवतीति सूत्रतात्पर्यमवसीयते । * तमेवं विद्वानमृत इह भवति नान्यः पन्था अयनाय विद्यते, * नान्यः
पन्था विद्यतेऽयनाय * इत्यादिभिर्वाक्यैः नारायणोपासनमेव मोक्षोपाय इति सुस्पष्टमवधारिते सति, * तन्नि-
ष्ठस्य मोक्षोपदेशात् * इति सूत्रयन्महर्षिः तन्निष्ठशब्देन नारायणोपासकमेव विवक्षतीति निर्धारणे कः प्रत्यूहः ॥

வனுக்கு என்பதாகப் பொருள் தேறிற்று. ஸத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு முக்தி கிடைப்பதாக
ஓதப்படுவதால் ப்ரக்ருத ஸச்சப்த வாச்ச்யமான வஸ்து ப்ரதாநமாகமாட்டாது என்றதாக
ஸுத்தரார்த்தம் தேறும். 'ப்ரதாநந்தான் ஜகத்காரணம்' என்பவர்களை நிரஸிப்பதன்றோ
ப்ரஸ்துதம். புருஷஸூக்தத்திலும் உத்தரநாராயணத்திலும் * தடுவம் விஜாநஜுத ஹ
வவதி | நாந்யஃ பந்நா அயநாய வித்யதே * என்றும் * நாந்யஃ பந்நா வித்யதே
யநாய * என்றும் மோக்ஷோபாயமான உபாஸநத்திற்கு இலக்காகுந்தன்மை நாராயண
னுக்கே ஓதப்பட்டுள்ளது. இந்த ஸத்வித்யாப்ரகரணத்திலும் [அதாவது, சாந்தோக்யத்
தில்] * சூவாய-புவாநு ப-ரா-ஷோ வெஷ | தவஸு தாவஷேவ திரஸு யாவஸ விஷோ
கேஷு. சுய வஸ்வஷே * என்று வஸு-பாவநமே மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லப்
பட்டது. இந்த ச்ருதிவாக்யத்தின் பொருளாவது, எவனுக்கு உபதேஷ்டாவான் ஆசார்யன்
இருக்கிறானோ அவனே ப்ரஹ்மவித்தாவன். சரமஸரீரத்திலிருந்து விடுபடுமளவே அவனுக்
குக் காலதாமதம்; சரமஸரீரம் விழுந்தவுடனே ஸச்சப்தநிர்திஷ்டனாய் ஜகத்காரணபூதான
பரமபுருஷனை அடைகின்றான். ஸதுபாஸநநிஷ்டனுக்கு சரீரம் விழுமளவுத்தான் மோக்ஷ
ப்ராப்தியில் தாமதம்; சரீரம் தொலைந்தவுடனே முக்தனாகிறான்—என்பதாம். இதனால்
நாராயணனே ஸச்சப்த வாச்ச்யனென்று அறுதியிடப்படுவதனால் ப்ரக்ருதமான ஸத்து
ப்ரதாநமன்று என்றதாக ஸுத்தரதாத்தபர்யம் தேறுகிறது. * தடுவம் விஜாந... * இத்யாதி
களான உதாஹ்ருத வாக்யங்களாலே நாராயணோபாஸநந்தான் மோக்ஷோபாயமென்று
நிச்சயிக்கப்பட்டவளவில் * தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேஸாத் * என்று ஸுத்தரமியற்றின
மஹர்ஷியானவர் நாராயணோபாஸகனையே விவக்ஷித்தாராகிறார் என்று நிர்ணயிப்பதில்
தட்டுண்டோ?

ईक्षत्यधिकरणे * तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशादितिसूत्रविचरणम् ॥

२८. अत्र वदेयुरेवं परे ; ' तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् अशब्दम् [प्रधानम्] न जगत्कारणवादि-
वेदान्तवाक्यवेद्यम् ' इत्यन्वयात् प्रधानाद्यर्थान्तरकारणत्वप्रतिक्षेपमेव केवलम् अत्र प्रमेयम् ; यदन्यदुच्यते
तन्न साधु- इति । अत्रोच्यते ; प्रधानाद्यर्थान्तरकारणत्वप्रतिक्षेप एव शब्दतः प्रतीयत इति सत्यम् ; तावन्मात्रे
सूत्रस्य न तात्पर्यम् ; तथा सति न्यूनता स्यात् । कथमिति चेत् ; सुमुक्षोर्मोक्षापायोपासनप्रवृत्तये निर्विचिकित्स-
ब्रह्मज्ञानोत्पिपादयिषया हि शास्त्रमारब्धम् । शास्त्रारम्भफलमिदमेवेति वेदान्तनस्सर्वे समस्वरमभ्युपगच्छेयुः ।
जगज्जन्मादिकारणं ब्रह्मेति ब्रह्मलक्षणमभिधाय प्रधानादिकं न जगत्कारणमिति प्रतिक्षेपमात्रेण किमहो निर्वि-
चिकित्सब्रह्मज्ञानोत्पादः संभवति ? नैव संभवति । ब्रह्मरुद्रादिषु मध्ये किं तज्जगज्जन्मादिकारणम् ? इति
विचिकित्सा यावन्न निवर्त्यते तावत् निर्विचिकित्सब्रह्मज्ञानोत्पादासम्भवस्य बालिशेनापि वेद्यत्वात् । तथा च,
इदं जगत्कारणमिति निर्णयादृते उत्पिपादयिषितनिर्विचिकित्सब्रह्मज्ञानोत्पादस्य असंभवेन न्यूनता दुर्बारेव
भवति । अतो जगत्कारणभूतब्रह्मशब्दवाच्यदेवताविशेषनिर्धारणेऽपि शास्त्रतात्पर्यं दुरपह्वमेव । * तन्निष्ठस्य
मोक्षोपदेशादिति हेतूक्तिस्वारस्यादपि देवताविशेषनिर्णयस्सूत्रकृतां चिकीर्षित इति सुष्ठु विज्ञायते । मोक्षो-

* தந்திஷ்டஸ்யேத்யாத்வாதஸர்வஸ்வம்.

28. கீழே நாம் விவரித்த விஷயத்தில் பிறர் சொல்லக்கூடிய தொன்றுண்டு; அதாவது; தந்திஷ்டஸ்யேத்யாத்வாதஸர்வஸ்வமாகிற ஹேதுவைக்கொண்டு ப்ரதானம் ஜகத் காரணமன்று என்று நிரஸிப்பதாட்டுமே இங்கு ஸுதத்ரகாரருக்கு உத்தேச்யமானது ; நாராயணனே ஜகத்காரணபூதனென்று ஸ்தாபிப்பதில் இங்கு நோக்கே கிடையாது; ஸஷு தஃ பூ திவ்யமானதற்கு மேற்படக்கொள்ளத்தகாது—என்று. (இதற்கு மறுப்பு) இங்ஙனம் சொல்வது தவறு. இதர ப்ரதிக்ஷேபத்தில் மட்டுமே ஸுதத்ரதாத்தர்யமென்று கொண் டால் ந்யூனதையாகும். இந்த வேதாந்த ஸாஸ்த்ரம் எதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டதென்று பார்க்கவேணும்; முமுக்ஷுவானவனை மோக்ஷோபாய பூதமான வஸ்துவை உபாஸிப்பதில் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்வதன்பொருட்டு விசிகிதஸையற்ற ப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்பாதநத்தின் பொருட்டு ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது, ஸாஸ்த்ராரம்பத்திற்குப் பலன் இதுதானென் பதை வேதாந்திகள்யாவரும் ஸமரூபமாக இசைந்து தீருவர்கள், 'ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணம் ப்ரஹ்ம' என்று ப்ரஹ்மலக்ஷணம் சொல்லி ப்ரதானாதிகள் ஜகத்காரணமன்று என்று கண்டித்தவளவால் விசிகிதஸையற்ற ப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்பாதநம் செய்ததாக ஆய்விடுமோ? ஒருநாளுமாகாது. ப்ரஹ்மருத்ராதிகளிடையில் எந்த தேவதை ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணம்? என்கிற விசிகிதஸை பரிஹரிக்கப்படாதவளவில் நிஸ்ஸம்ஸயப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்பாதநம் செய்யப்பட்டதாக ஆகமாட்டாதென்பதைப் பேதையருமறிவர். ஏவஞ்ச, இன்ன தேவதை தான் ஜகத் காரணமென்று நிஸ்ஸந்தேஹமாகத் தெரிவிக்கப் பாதவளவில் சாஸ்த்ராரம்ப ப்ரயோஜனம் தேருமையாலே ந்யூனதைக்குப் பரிஹாரமே ஏற்படாது. ஆகவே, ஜகத் காரண பூத ப்ரஹ்மஸப்தவாச்யமான தேவதா விசேஷம் இன்னதென்று நிர்த்தாரணம் செய்வதிலும் சாஸ்த்ரம் தத்ப்ரமானது என்று இசைந்து தீரவேண்டும். * தந்திஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேஸாத் * என்கிற ஹேதுக்தி ஸ்வாரஸ்யத்தினாலும் தேவதா விசேஷ நிர்ணயத்தை ஸுதத்ரகாரர் செய்யக் கருதியுள்ளாரென்பது செவ்வனே விளங்கா நின்றது. மோக்ஷோபாய பூதமான வஸ்துவுக்கு உபாஸை விஷயத்வம் யாதென்று இங்குச் சொல்லப் பட்டிராநின்றதோ இது ப்ரதானாதி ப்ரதிக்ஷேபக மாத்ரமேயன்று, தேவதா விசேஷ

पायोपासनविषयत्वं यदत्राभिहितम् तदिदम् न केवलं प्रधानादिप्रतिक्षेपकमेव : अपि तु देवताविशेषासाधारणतया देवताविशेषविषयकत्वसाधकमपि । * तमेवं विद्वानमृत इह भवतीति श्रुतिगतस्तच्छब्दो यं देवताविशेषमभिदधाति तमेव * तन्निष्ठस्येतिसूत्रगतस्तच्छब्दोऽप्यभिदधतीति कः पुनरत्र संदेहो विपर्ययो वा । * वासुदेवमनाराध्य को मोक्षं समवाप्स्यतीत्यादिप्रमाणसहसमत्रानुसन्धेयम् । अतश्च मोक्षहेतुत्वरूपेण लिङ्गेन सच्छब्दार्थं निश्चिन्वानो भगवान् बादरायणस्सूत्रकारो नारायणमेवाभिसन्धत्त इति निश्चयप्रचम् ॥

२९. प्रकृतस्य सतो नारायणत्वं प्रकारान्तरेणापि सुनिश्चयम् । पुरुषसूक्ते उत्तरनारायणे च * सर्वाणि रूपाणि विचित्य धीरः । नामानि कृत्वाऽभिवदन् यदास्ते * इति नामरूपव्याकर्तृत्वमास्मात्तम् : तदिदं सद्विद्याप्रकरणेऽपि * सेयं देवता इमास्तिस्रो देवता अनेन जीवेनात्मनाऽनुप्रविश्य नामरूपे व्याकरोत् * इति श्रूयते । तेनपि सैवेयं नामरूपव्याकर्त्री देवतेति प्रत्यभिज्ञायते । तथा च प्रकृतस्य सतो नारायणत्वमप्रधृष्यसिद्धिकम् ॥

ईक्षत्यधिकरणे गतिसामान्यादितिसूत्रविवरणम् ॥

३०. ईक्षत्यधिकरणादसाभिरुपरिष्ठादुदाहृते सूत्रद्वितये * तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशादिति प्रथमं सूत्रमधिकृत्य प्रोक्तमेतावत् : अथ * गतिसामान्यादिति द्वितीयं सूत्रमधिकृत्य ब्रूमः । [गतिसामान्यादिति ।]

விஷயகத்வத்தை ஸாதிப்பதாகவுமாகின்றது. * தகெவம் விஜாநாநா த ஹ ஹ வதி * என்கிற ச்ருதிவாய்ந்திலுள்ள தச்சப்தமானது எந்த தேவதா விஸேஷத்தைச் சொல்லுகின்றதோ, அதனையே * தணிஷ்டவஸு... * என்கிற ஸுத்ரத்திலுள்ள தச்சப்தமும் சொல்லக்கடவதென்பது திண்ணம். வாவஸு டிவஜமாநாயு கொ ஜொக்ஷா டவஜவா ஹுதி * என்பது முதலான பல பிரமாணவசனங்களை இங்கு அநுஸந்திப்பது, ஆக, மோக்ஷஹேதுத்வமாகிற விங்கத்தினால் ஸச்சப்தத்தின் பொருளை நிஷ்கர்ஷிப்பவரான வியாஸ முனிவர் தமது ஸுத்ரத்தில் நாராயணனையே கருதினரென்பது நிச்சிதம்.

29. ஸச்சப்தவாச்யன் நாராயணனே யென்பது மற்றொரு ப்ரகாரத்தாலும் நிர்ணயிக்கத்தக்கதாம். அதாவது, புருஷஸூக்தத்திலும் உத்தரநாராயணத்திலும் வாவஸுணி ராவாணி விவித்யு யீநஃ | நாஜாநி சுக்வா஽விஷெநு யஜாவெஹு || * என்பதனால் நாஜராவவாசுகத்யு஽க்வம் சொல்லப்பட்டது. இது ஸத்திந்யா ப்ரகாரணத்திலும் * வெயம் ஷெவதா ஹவாவிஷெநா ஷெவதா காமெந ஜீவெநாதமா஽நா ஹுவிஷு நாஜராவெ வ்ராக்ரொசு * என்றோதப்பட்டது. வஹுஷ்வாவஹுன் நாராயணனே யென்பதற்கு இதுவுமொரு வுதஹிஜ்வாவாகமாகும்.

மதிவாஜாநாசு * என்கிற ஸுத்ர விவரணம்.

30. ஈக்ஷத்யதிகரணத்திலிருந்து மேலே நாமெடுத்துக்காட்டின இரண்டு ஸுத்ரங்களில் * தணிஷ்டவஸு ஜொக்ஷாவஷெஸாசு * என்கிற முந்தின ஸுத்ரத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமவை சொன்னோம் கீழ், இனி * மதிவாஜாநாசு * என்கிற அடுத்த

श्रीवत्साङ्गमिश्रसूक्तिविशेषप्रदर्शनम् ॥

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

“ ஸஃஸு ஹாதவதெஷுயீஸீரவி யொ நாராயணோத்ஸா தயா
வ்ராவ்ராதொ மதிஸாஜ்யஸுவிஷயா ந நுக்வஸொ யொஜ்யெயா ?
நிஹுத்யாயிகஜிதீயஜ்யதம் தம் பண்ணுநீசெகஷணம்
வ்ராநாஸநி பஜாநுபெ வ நயிரொ ? கந்தோஜி தம் ஸாதாநாடி ||

निस्तुल्याधिकमद्वितीयममृतं तं पुण्डरीकेशनम्

प्रारूढश्रियमाश्रये वनगिरेः कुञ्जोदितं सुन्दरम् ॥ * इति ।

प्रत्यधिकरणं विषयवाक्यानि नारायणपराण्येवेति प्रतिज्ञा ॥

३२. किं बहुना ? सूत्राणामर्थनिर्वाहं प्रति उपनिषद्भ्यो विषयवाक्यानुपादीयन्त इति तदिदं सर्वे संविदते । प्रायः अभिन्नान्येव विषयवाक्यानि श्रीशङ्कराचार्यस्वामिभिः भगवद्रामानुजाचार्यैश्च स्वस्वभाष्योपा-

நம்முடைய வியாக்கியானத்திலிருந்து சில பங்குகளைக் காட்டியே இதன் பொருளு ணர்த்துகிறோம்.

சாந்தோக்யத்திலே, *ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகமேவ அத்விதியம்* என்று காரணவஸ்து வென்று நிர்த்தேசிக்கப்பட்டது; இதில் ஸத் என்னும் சப்தமானது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்தைக் குறிப்பிடமாட்டாதே, 'உள்ளதான வஸ்து' என்று இவ்வள வையே தெரிவித்ததாகும். அதற்கு மேல் வாஜஸநேயகத்திலே, *ப்ரஹ்ம வா இதமேவாக்ர ஆஸீத்* என்று அந்த காரண வஸ்துவானது ப்ரஹ்ம சப்தத்தாலே நிர்த்தேசிக்கப்பட்டது. இதுவும் ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்தைக் குறிப்பிட மாட்டாதே 'ப்ருஹத்தான வஸ்து' வென்று இவ்வளவையே தெரிவித்ததாகும். சாந்தோக்யத்தில் ஸத் என்னும் சப்தத்தாலே குறிக்கப் பட்ட காரணவஸ்துவானது சிறியதா? பெரியதா? என்று ஸந்தேஹம் விளைந்தவளவிலே, அது சிறியதன்று; பெரியதே என்று இவ்வளவே வாஜஸநேயகத்தில் தெரிவிக்கப்பட்ட தாயிற்று. அவ்விடத்திலே ஸர்வசாகா ப்ரத்யயந்யாயத்தாலே காரணவாக்யங்களெல்லா வற்றுக்கும் ஏகவிஷயத்வம் வேண்டுகையாலே, *பசும் ஆலபேத* என்ற விடத்தில் ஸாமான்யமான பசு சப்தம் *ச்சாகோவா மந்த்ர வர்ணாத்* என்கிற ஸூத்ரத்தில் விசேஷோ பஸ்தாபகமான ச்சாக பசுவிலே பர்யவஸிக்குமதாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட கணக்கிலே, இங்கும் ஸாமான்யமான ஸச்சப்தத்துக்கு வாச்யமான காரணவஸ்துவானது விசேஷோபஸ்தாபக ப்ரஹ்மசப்த வாச்யமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இந்த ப்ரஹ்ம சப்தமானது *மமயோ நிர்மஹத் ப்ரஹ்ம* என்றும், *தத்ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம்* என்றும் சொல்லுகிற படியே சேதந அசேதந ஸாதாரணமாகையாலே காரணவஸ்து சேதனமா அசேதனமா வெந் கிற ஸந்தேஹம் தீராமலிருந்தது. ஐதரேயத்திலே *ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்; நாந்யத் கிஞ்சநமிஷத்* என்று சேதநனுக்கே அஸாதாரணமான ஆத்மசப்தத்தாலே விசே ஷித்தது. இந்த ஆத்ம சப்தமும் வ்யக்தி விசேஷ நிர்ணயகமாக மாட்டாது; ஆத்மாக்களில் வைத்துக்கொண்டு ஐகத்காரணபூதர் ஆரென்று விசேஷாகாங்கைப் பிறக்கும்; இந்திரனோ அக்னியோ ஆதித்யனோ சந்த்ரனோ வைச்ரவணனோ வருணனோ வாயு யம் ப்ரப்ருதிகளான தேவதா விசேஷங்களோ வென்னில்; அவை யொன்று மன்று, நாராயணனே—என்னு மிடத்தை நாராயணனுவாகமும் ஸுபாலோபநிஷத்து முதலியனவும் நிஷ்கர்ஷித்துக் கொடுத்தன. இவ்விஷயமே இந்த ச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தாலே பேசப்பட்டது.

அதிகாராந்தோறும் விஷயவாக்யங்கள் நாராயணபாங்களே.

32. பல் சொல்லி என்? ஸாரமாகச் சொல்லலாவதிவ்வளவே. ஸூத்ரங்களின் பொருளை நிர்வஹிப்பதற்கு உபநிஷத்துக்களிலிருந்து விஷயவாக்யங்கள் கொள்ளப்படுகின் றன வென்பது யாவருமறிந்ததே. ஸங்கரபாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீலாஷ்யத்திலும் பெரும்பாலும் விஷயவாக்யங்கள் எவ்வெருகக் கொள்ளப் பட்டமளிப்பதையும் காண்கிறோம். அந்த

தனக்கேயாயிருத்தல், தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருத்தல் செய்யாதே, நினை
தென்றல் சத்தம் தண்ணிப்போலே பிறர்க்கேயாய், தன்னையாச் சரியித்தவர்கள் பக்கல்
ஜம்மக்குநவ்வுத்தங்கனாலுண்டான நிகர்ஷம் பாராதே, தாங்களும் பிறரும் தஞ்ச
மல்லாதபோது தான் தஞ்சமாய், ஸாந்தீபிநிபுத்ரனையும், வைதிகன் புத்ரர்களையும்
மீட்டுக்கொண்டு வந்தாப்போலே அரியன செய்தும், அவர்களபேஷிதங்களைத்
தலைக்கட்டியும், அவர்களுக்கு த்ருவபதம்போலே பண்டில்லாதவற்றையு முண்டாக்
கியும், தந்தாம் ஸ்வம் தாந்தாம் விநியோகம் கொண்டாப்போலேயிருக்க தன்னையும்
தன்னுடைமையையும் வழங்கி, அவர்கள் காரியம் தலைக்கட்டினால் தான் க்ருத
க்ருத்யனாய், தான் செய்த நன்மைகளொன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த
ஸூக்ருத லவத்தையே நினைத்து, அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்
கும்படி யெல்லா தசையிலும் இவியனாய், பார்யா புத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணுக்
கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப் போலே ; அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால்

காமனாகையாலே * மாதவத்தேதான்புத்திரன் போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை * என்கிற
படியே நெடுங்காலத்திலே கடல் கொண்டுபோன ஸாந்தீபிநிபுத்ரனையும், * பிறப்பகத்தே
மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும் * என்கிறபடியே ஜனித்தபோதே பெற்ற தாயும்
காணப்பெறுதபடி நாய்ச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்தரியத்தாலே அழைப்பிக்கக் கைதப்பிப்
போய் சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியிலே விடந்த வைதிகன் பிள்ளைகளையும்
அவ்வவருபங்களோடே மீட்டுக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாப்போலே அரியன செய்தும்
அடியார் விரும்பினவற்றைத் தலைக்கட்டுவன்; ஸத்ய ஸங்கல்பனாகையாலே, உத்தாநபாத
புத்ரனான த்ருவனுக்கு ஸ்வர்க லோகத்தினுடைய மேலெல்லையிலே அபூர்வமாயிருப்பதொரு
ஸ்தானத்தைக் கல்பித்துக் கொடுத்தாப்போலே அடியார்களுக்கு முன்பில்லாதவற்றையு
முண்டாக்கிக் கொடுப்பன்; இது அபூர்வ லோக்யங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க வல்ல அமோவ
ஸங்கல்பனாகையாலே. [தந்தாம் ஸ்வம் தாந்தாம் விநியோகம் கொண்டாப்போலேயிருக்கத்
தன்னையும் தன்னுடைமையையும் வழங்கி] தங்கள் தங்கள் உடைமையைத் தாங்கள் தாங்கள்
எடுத்து விநியோகம் கொள்ளுமாபோலே கொள்ளலாம்படி ஆத்மாத்மீயங்களைக் கொடுத்
தருள்வன். இது ஒளதார்ய குணத்தின் காரியம். [அவர்கள் காரியம் தலைக்கட்டினால் தான்
க்ருதக்ருத்யனாய்] அடியார்களின் காரியம் நிறைவேறினால் அவர்கள் க்ருதக்ருத்யராகை
யன்றிக்கே தான் க்ருதக்ருத்யனானதாக அபிமானிப்பன். இது 'க்ருதீ' என்னும் குணத்தின்
காரியம். [தான் செய்த நன்மைகளில் ஒன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸூக்ருத
லவஸேசத்தையே நினைத்து.] தன் பக்கலிலே 'சரணம்' என்கிற உக்திமாத்ரமாகிற ஸூக்ருத
லேஸத்தைப் பண்ணினால் அவர்களுக்குத்தான் எல்லா நன்மைகளும் செய்தாலுங்கூட
அவற்றை ஒன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸூக்ருத லவத்தையே நினைத்திருப்பன்.
இது க்ருதஜ்ஞதா காரியம். [அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி எல்லா தசை
யிலும் இவியனாய்] நெடுங்காலமே பிடித்துக் கொளுந்திக்கிடக்கிற ப்ராக்ருத விஷயரஸங்களை
அறவே மறக்கும்படி ஸர்வாவஸ்தையிலும் இவியனாயிருப்பன். இது மாதூர்ய மென்னும்
குணத்தின் காரியம். [பார்யா புத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப்
போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால் நினையாதே] மக்கள் மனைவியருடனே
கூடிவர்த்திப்பானொரு புருஷன் அவர்கள் செய்கிற குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும்
காணாதாரைப் போலேயிருக்குமாபோலே அடியார்கள் செய்த குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச்
செய்தேயும் திருவுள்ளத்தால் நினையாதிருப்பன். இது சாதூர்ய காரியம். அடியார்களின்

நினையாதே, குற்றங்களைப் பெரியபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத் துத் திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷித்து, காமநியுடைய அழுக்கு உகக்கும் காமுகனைப் போலே, அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக் கொண்டு, அவர்கள் பக்கல் கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியனாய், பிரிந்தால் அவர்கள் வ்யஸநம் குளப்படியென்னும்படி தானிடுபட்டு அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத்தாழவிட்டு, அவர்களுக்கு கட்டவு மடிக்க வுமார்படி யெளியனாய், அன்றின்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னனைக் கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலும் மேற்குமாப்போலே பெரியபிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு போகும்.

குற்றங்களைத் தெரியாதபடி மறைக்க வல்லவனாகையே சாதுர்யம். [குற்றங்களைப் பெரிய பிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத் திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷித்து] சொன்னது செய்யவேண்டும்படி தனக்கு அபிமதையாய் சேதநர் குற்றங்களைப் பொறுப்பித்துச் சேரவிடுமவளான பெரிய பிராட்டி * தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்கு மேல் * என்கிறபடியே குற்றங்களைக் காட்டினாலும் * என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் * என்று அவளோடே மறுதலைத்து நிலைகுலையாதே நின்று ரக்ஷிப்பன். இது ஸ்தைத்யமென்னும் குணத்தின் காரியம். [காமநியுடைய அழுக்குக்கும் காமுகனைப்போலே அவர்கள் தோஷங்களை ஹோக்யமாகக்கொண்டு] காதலியின் திறத்தில் ப்ராவண்யத்தாலே அவளுடம்பிலழுக்கை விரும்பும் காமுகனைப் போலே அடியார்களானவர்களின் ப்ரக்ருதிஸம் பந்தாதிகளான தோஷங்களை ஹோக்யமாகக் கொள்ளுவன். இது ப்ரணயித்வமென்கிற குணத்தின் காரியம். [அவர்கள் பக்கல் கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியனாய்] மனமொழி மெய்கள் மூன்றிலும் செவ்வைக் கேடராயிருக்குமவர்கள் திறத்தில், நீர்ஏறுத மேடு நிலங்களிலே விரகாலே கீரேற்றுவாரைப்போலே தன்னை அமைத்துத் த்ரிகரணம், னாலும் செவ்வியனாய்ப் போருவன். இது ஆர்ஜவமென்னும் குணத்தின் காரியம். [பிரிந்தால் அவர்கள் வ்யஸநம் குளப்படி பென்னும்படி தானிடுபட்டு] * ஊர்த்வம் மாஸாந் நஜீவிஷ்யே * என்றால் * நஜீவேயம் ஷுணமபி * என்கிறபடியே, தன்னைப் பிரிந்தால் அடியார்படும் வ்யஸனமானது, கடல் போன்ற தன் வ்யஸனைத்துக்கு ஒரு குளப்படி மாத்திர மென்னும்படி தான் கிலேசப்படுவன். இது மார்தவமென்னும் குணத்தின் காரியம். [அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத் தாழவிட்டு] பிதவி அறிவு முதலானவற்றால் தண்ணிபராயி நக்தமவர்களுக்கு அநுகூலமாக ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான தன்னைத் தாழவிடுவன். இது ஸௌசீல்ய குணத்தின் காரியம். [அவர்களுக்குக் கட்டவுமடிக்கவுமார்படி எளியனாய்] அவதார தசையிலே நவரீத செளர்யவ்யாஜத்தாலே * ஓர் கெடுங்காபிற்றால் ஊரார் கௌல்லாருங் காணவுரலோடே திராவெகுளியளாய்ச் சிக்கன ஆர்த்து அடிப்ப * என்கிறபடியே யசோதாதிகளுக்குக் கட்டவுமடிக்கவுமார்படி எளியனாயிருப்பன். இது ஸௌலப்ய காரியம். [அன்றின்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னனைக் கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலும் ஏற்குமாப்போலே பெரிய பிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போகும்.] அன்று தான் பெற்ற கன்றுக்குத் தாயான பசுவிரங்கி, முன்பு தான் ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போந்த முன்னனைக் கன்றையும், தனக்கு போக்யமான புல்லையிட வந்தவர்களையுங்கூட மூசிக் கொம்பிலே கோத்தெடுப்பது குளப்பாலே மிதிப்பதாமாப்போலே வல்லபையான பெரியபிராட்டியாரையும், முன்பு ஸ்நேஹ விஷயமாய்ப் போந்த நித்ய ஸூரிகளையும் தள்ளிவிட்டு இன்று ஆச்ரயித்தவர்களை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போருவன். இது வாத்ஸல்ய காரியம்.

152. இவனே ஸகலஜகத்துக்கும் காரணபூதன்.

153. சிலர் பரமானுவைக் காரணமென்றார்கள்.

154. பரமானுவின் ப்ரமானமில்லாமையாலும், ச்ருதி விரோதத்தாலும் அது சேராது.

155. காரிலர் ப்ரதாநம் காரணமென்றார்கள்.

156. ப்ரதாநம் அசேதந மாகையாலும், ஈச்வரன் அதிஷ்டியாதபோது பரிணமிக்க மாட்டாமையாலும், ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார வ்யவஸ்தை கூடாமையாலும் அதுவும் சேராது.

157. சேதநனும் காரணமாகமாட்டான்.

152. ஆக இவ்வளவும் “ஜ்ஞான ஸக்த்யாதிகல்யாணகுணகண ஸூஷிதனாய்” என்றது விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. இனி “ஸகல ஜகத்ஸர்வஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய்” என்றது விவரிக்கத் தொடக்கமாகிறது. [இவனே ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணபூதன்.] கீழ்ச் சொன்ன விலக்ஷண ஸ்வரூப குணவிஸிஷ்டனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸமஷ்டிவ்யஷ்டி ரூபங்களான ஸமஸ்த கார்பங்களுக்கும் காரணபூதன்.

153, 154. பெளத்தர் ஆர்ஹதர் வைஸேஷிகர் முதலானார் ஈச்வரனை ஜகத்காரண மென்று கொள்ளாதே பரமானுவை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளுவார்கள். அது சேராது. ஏனென்னில்; ஜகத்காரணமாக அங்கீகரிக்கப்படுகிற பரமானுக்கள் ப்ரத்யக்ஷஸித்த முமல்லாமல் ஆகமஸித்தமுமல்லாமல் அநுமானத்தாலே ஸாதிக்கப்பார்த்தால் அது ஆகம விருத்தமான அர்த்தத்தை ஸாதிக்கமாட்டாமையாலே அநுமானஸித்தமுமல்லாமலிருக்கையாலே பரமானுஸத்பாவத்தில் ஒரு ப்ரமானமுமில்லாமையாலும், ஈச்வரனையே ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுகிற ச்ருதிக்கு விரோதமாகையாலும் பரமானுக்கள் ஜகத்காரண மென்பது சேராது.

155, 156. இனி, ஜகத்துக்கு ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்த்ரகாரண மென்று சொல்லுகிற காரிலமதம் [அதாவது ஸாங்க்யமதம் நிராகரிக்கப்படுகிறது. கபிலமத நிஷ்டரான ஸாங்க்யர்கள், மண்ணுருவமான பானைக்கு மண்தானே காரணமாகிருப்போலே ஸத்வ ரஜஸ்தமோமயமாயும் ஸுகதுக்க மோஹாத்மகமாயுமிருக்கிற ஜகத்துக்கு குணத்ரயத்தினுடைய ஸாம்யரூபமான ப்ரதாநமே ஸ்வதந்த்ரமான காரணமாயிருக்கு மென்று சொல்லுவார்கள்; அதுவும் சேராது. ஏனென்னில்; விசித்ரஜகத்தின் வடிவமாகப் பரிணமிக்குமிடத்தில் இன்னபடி பரிணமிப்போமென்றிருக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதபடி ப்ரதாநம் சைதந்யமற்ற வஸ்துவாகையாலும், ஈச்வரன் அதிஷ்டித்த போதொழியப் பரிணமிக்க மாட்டாமையாலும், அவனுடைய அதிஷ்டாந மொழியவும் பரிணமிக்குமாகில் ஸதாஸ்ருஷ்டியேயாய்ச் செல்லவேண்டுமொழிய ஸம்ஹ்ருதமாய்க் கிடப்பதென்பது கூடாமையாலே காலபேதத்தால் வருகிற ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரவ்யவஸ்தை கூடாமையாலும் என்று கொள்க.

157, 158. அசேதநமான ப்ரதாநத்தை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளுகிற பக்ஷத்தை நிரஸித்தபின் சேதநனை ஜகத்காரணமாகக்கொள்ளும் பாஸுபதாதிமதம் நிரஸிக்கப்படுகிறது. ஆகமஸித்தான ஈச்வரன் நிமித்தகாரண மென்றும், ஆநுமானிகனை ஈச்வரன் நிமித்தகாரணமென்றும் பாஸுபதவைஸேஷிகாதிகள் சொல்லுகிற ருத்ரன் சேதநரிலே ஒருவனே; * ஹிரண்ய கர்ப்பஸ்ஸமவர்த்ததாக்கிரே * இத்யாதி வாக்யங்களைக் கொண்டு ப்ரஹ்ம மாவை ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுவாருமுளர். இவனும் சேதநரிலே ஒருவனே. ஆக இப்படிப்பட்டவர்கள் ஜகத்காரணமாகவருகு யோக்யதையுடையரல்லர்; எத்தாலேயென்

158. கர்ம பரதந்த்ரானுமாய் துக்கியுமாயிருக்கையாலே.

159. ஆகையால் ஈஸ்வரனே ஜகத்துக்குக் காரணம்.

160. இவன் தாரணாசிறது— அவித்யா கர்ம பரநியோகாதிகளாலன்றிக்கே ஸ்வேச்சையாலே.

161. ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே இதுதான் வருத்தமற்றிருக்கும்.

162. இதுக்கு ப்ரயோஜனம் கேவல லீலை.

னில்; ஜ்ஞாந ஸக்திகளின் ஸங்கோசமின்றிக்கே தான் நினைத்தபடி ஒன்றும் செய்யமாட்டாமல் கர்மபரதந்திரனாயும், ஆனந்த ஸாலியாய்க்கொண்டு ஜகத்வ்யாபாரத்திலே மூளுகைக்கு யோக்யதை யில்லாதபடி துக்கியாயுமிருக்கையாலே, தலையறுப்பாரும் அறுப்புண்பாரும் மாய்க் கொண்டு கர்மபரவஸர்களுமாயும் துக்கிகளாயுமிருப்பார்க்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலிய வ்யாபாரம் எங்ஙனே பொருந்தும். அகர்மவஸ்யனும் ஆனந்தமயனும் அஸங்குசிதஜ்ஞாந ஸக்திகனுமான ஸர்வேஸ்வரனுக்கே இது கூடுமென்றதாயிற்று.

159. சேதநாசேதநங்களிரண்டும் காரணமாவதற்கு யோக்யதையில்லையென்று நிரூபிக்கப்பட்டுத் தீர்த்தபடியாலே முதலில் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தபடி ஈஸ்வரனே ஜகத்துக்குக் காரணம்.

160. லோகத்திலே அவித்யாகர்மங்களடியாகவும் பிறருடைய கட்டளையடியாகவும் காரணமாக உண்டாகையாலே அவற்றைக் கழித்து ஸர்வேஸ்வரன் காரணமாவதற்கு ஹேது சொல்லப்படுகிறது. அவித்யாகர்ம நிபந்தநமான காரணத்வம் ஸகல ஜந்துக்களிடத்திலும் காண்பதாகும். அதாவது, உலகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதகமாய்க் கொண்டு வருகிற காரணத்வம் விஷயஸூக ப்ராவண்யஹேதுவான அஜ்ஞானத்தாலும் கருமத்தாலும்ன்றே. அதில் ஸாஸ்த்ர வஸ்யமானவற்றினுடைய உத்பாதகத்வம் கர்ம ப்ரதாநமாயிருக்கும்; அப்படியல்லாதது அவித்யா ப்ரதாநமாயிருக்கும். இரண்டும் ஒன்றையொன்று விட்டிராது. அதிகாரி புருஷர்களான பிரமன் முதலானருடைய காரணத்வம் பரநியோகத்தையே பிரதானமாகக் கொண்டிருக்கும். அவித்யை முதலான அவத்யங்கள் தட்டாதவனாய் தனக்கொரு நியாமகரின்றிக்கேயிருப்பவனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய காரணத்வத்திற்கு அவன் தன்னுடைய இச்சை யொழிய வேறு ஹேதுவில்லை.

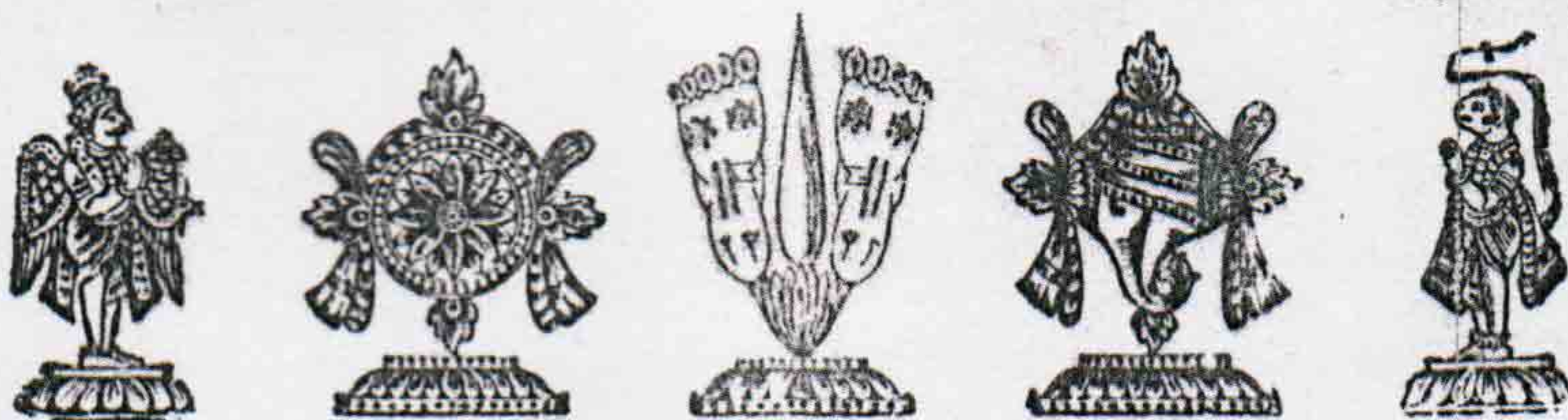
161. ஸ்ருஷ்டி முதலானவை இச்சையாலே யானாலும் இதுதான் ஆயாஸரூபமாயிருக்குமோவென்னில்; இராது. யத்நரூபமான காயிகவ்யாபாரத்தாலன்றிக்கே அயத்நமான மாநஸவ்யாபாரரூபமான ஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே இந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டியாகிற வியாபாரந்தான் அவனுக்கு அநாயாஸமாயிருக்கும். * நினைந்த வெல்லாப் பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே, மனஞ்செய் ஞானத்துன்பெருமை * என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலை இங்கு நினைப்பது.

162. அநாயாஸமாயிருந்ததேயாலே, அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய்ப் பரிபூர்ணனாயிருக்குமவனுக்கு இந்த வியாபாரத்தினால் ப்ரயோஜனமென்னென்னில்; * மன்பல்லுயிர்களுமாகிப்பலபல மாய மயக்குக்களால் இன்புறுமில் வினையாட்டுடையான் * என்றும், * நளிராமலருந்தி வீட்டைப் பண்ணி வினையாடும் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே கேவலம் லீலையாகவே நடக்குமிது. ஸார்வ பெளமரான ராஜாக்களுக்குச் சூது சதுரங்கமாடுதல் முதலியன போலவும், சிறுவர்களுக்கு மணற்கொட்டகமிழைத்தல் முதலியன போலவுமாகக் கொள்க.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி வேத வேதாந்த வைஜயந்தி வித்யாலய
நித்ய ப்ரதக்ஷிண கைங்கரியத்தின்
நாற்பத்தோராவது வருஷ

பூர்த்திக் கொண்டாட்டம்

1919-ஓ ஸித்தார்த்தி-ஓ கார்த்திகை-மீ ஏகாதசி சித்திரா
நக்ஷத்ரத்தன்று பகவத் பாகவத க்ருபையினால் தொடங்கப்பட்டு தினந்
தோறும் தவறாமல் நடைபெற்றுவருகின்ற ப்ரபாத ப்ரதக்ஷிண கைங்
கரியத்தின் நாற்பத்தோராவது ஆண்டு நிறைவு விழா நிகழும் கார்த்
திகை-மீ 27, 28, 29 தேதிகளில் (12-12-60 to 14-12-60) கொண்
டாடப்படும். இதற்காக விசேஷ பாராயணங்களும் உபந்யாசங்களும்
நமது பாடசாலையில் வழக்கம்போல் நடைபெறும். அன்பர்களனைவரும்
இதில் கலந்துகொண்டு களிக்க வேணுமென்று பிரார்த்திக்கப்படு
கிறார்கள்,

சின்ன காஞ்சிபுரம்,

14-11 60.

இங்ஙனம்,

பிரதிவாதி பயங்கரம், அண்ணங்கராசாரியர்,

V. V. V. பாடசாலையாசார்.

If not delivered Please return to :—

“AMRUTALAHARI” OFFICE,

East Chitra Street, Srirangam.

To

Sri

Printed and Published by S. M. Sundararajacharya at the Sri Vilasam Press, Srirangam.

ब्रह्मवेद ब्रह्मैव भवतीति श्रुतेः असदर्थनिरसनम् ॥

२३. शारीरकमीमांसायां प्रथमाध्याय तृतीयपादे प्रथमाधिकरणे [* द्युम्बाद्यधिकरणे]

* मुक्तोपसृप्यव्यपदेशाच्च * भेदव्यपदेशात् * स्थित्यदनाभ्यां च * इतीदं सूत्रत्रितयं विराजते । अत्र प्राथमिकेन सूत्रेण मुक्तिदशायां जीवात्मपरमात्मनोः प्राप्तुप्राप्यभावस्य भेदनियतस्य श्रुतौ व्यपदिश्यमानताकथनेन भेदः प्रतिष्ठापितः । द्वितीयसूत्रेण श्रुतौ जीवात्मपरमात्मनोः साक्षादेव स्वरूपभेदव्यपदेशोऽस्तीति सुष्ठु संदर्शितम् । तृतीयसूत्रेण जीवात्मपरमात्मनोः स्वरूपैक्यविरुद्धं हेयसंबन्धाहंत्व-तदनर्हत्वरूपस्वभाववैलक्षण्यमुक्तम् । एतावता ग्रन्थेन * ब्रह्मवेद ब्रह्मैव भवतीति मुण्डकोपनिषदुपसंहारवाक्यं जीवस्य ब्रह्मभावापत्तिरित्येतदर्थपरं ये मन्यन्ते तेषां निगसः प्राकाश्यत । मुण्डकोपनिषदि * द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिषस्वजाते * इति मन्त्रे जीवात्मपरमात्मनोर्हेयसंबन्धाहंत्व - तदनर्हत्वरूपस्वभाववैलक्षण्यम्, * समाने वृक्षे पुरुषो निमग्नः * इति तदनन्तरमन्त्रे तथाविधस्वभाववैलक्षण्यकृतं तयोः स्वरूपभेदम्, तृतीयमुण्डकद्वितीयखण्डान्ते * यथा नद्यः स्यन्दमानास्समुद्रे * इतिमन्त्रे मुक्तिदशायां जीवब्रह्मणोरैक्यापत्तिप्रतिपादने पूर्वोत्तरमन्त्राणां परस्परविरोधप्रसङ्गेन

ஸ்ர ஹ்வெடி ஸ்ரெஹ்வலவதி யென்கிற ச்ருதியின் தவருனபொருளைத் தள்ளுதல்.

23. சாரீரகமீமாம்ஸையில் முதலத்யாயத்தின் மூன்றாவது பாதத்தில் முதலதிகரணத்தில் * ॐக்ராவஸ்யவ்யவபேஸாஜ * ஹேவ்யவபேஸாஜ * ஸ்ரீத்யுதநாலுஹ * என்று மூன்று ஸூத்ரங்களுள்ளன. இதில் முதல் ஸூத்ரத்தினால் முக்திதசையில் ஜீவாத்மாவை ப்ராப்தாவாகவும் பரமாத்மாவை ப்ராப்யனாகவும் ச்ருதி சொல்லுவதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஜீவாத்ம பரமாத்ம பேதம் உண்மையிலிருந்தாலொழிய இது பொருந்தாது. இரண்டாவது ஸூத்ரத்தில் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு நேரே ஸ்வரூப பேதமுள்ளதாக ச்ருதி சொல்லியிருப்பதாய் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. மூன்றாவது ஸூத்ரத்தினால்—ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ஸ்வரூபக்யம் சொல்லவெண்ணாதபடியாக ஜீவாத்மாவுக்கு ஹேயஸம்பந்தார்ஹத்வமும் பரமாத்மாவுக்கு தடிநஹ-ஓத்வமுமாகிற ஸ்வபாவ வைலக்ஷண்யம் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆக இவ்வளவால் செய்யப்பட்டதென்னவென்றால், ஸ்ர ஹ்வெடி ஸ்ரெஹ்வ லவதி என்கிற முண்டகோபநிஷதுபஸம்ஹார வாக்யத்திற்குப் பிறர் கூறும் அபார்த்தம் நிரஸிக்கப்பட்டதாயிற்று. 'ஜீவனுக்கு ஸ்ர ஹ்வாவாவத்திதான் மோக்ஷம்' என்று பிறர் கூறும் பொருள் கண்டிக்கப்பட்டதென்கை. முண்டகோபநிஷத்தில் 'அஹ் ஸுஹ்ணா ஸுஹ்ணா ஸுஹ்ணா' இத்யாதி மந்த்ரத்தில் ஜீவாத்மா ஹேயஸம்பந்தார்ஹனென்பதும் பரமாத்மா தடிநஹ-ஓ நென்பதுமாகிற ஸ்வபாவ வைலக்ஷண்யம் தெரிவிக்கப்பட்டது. * ॐக்ராவஸ்யவ்யவபேஸாஜ நிஹிஃ என்கிற அடுத்த மந்த்ரத்தில் கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவவைலக்ஷண்யப்ரயுக்தமான ஜீவபரர்களின் ஸ்வரூபபேதம் தெரிவிக்கப்பட்டது. மூன்றாவது முண்டகத்தின் இரண்டாவது கண்டத்தின் முடிவில் யஹ் நடிஃ ஸ்ரீத்யுதநாலுஹ ॐ என்கிற மந்த்ரத்தில் முக்திதசையில் ஜீவாத்மா ப்ராப்தாவென்றும் பரமாத்மா ப்ராப்யனென்றும் சொல்லுவதனாலேற்பட்ட பேதம் உபதேசிக்கப்பட்டது. ஆக இவ்வளவும் சொல்லிவைத்து முடிவில் * ஸ்ர ஹ்வெடி ஸ்ரெஹ்வ லவதி * என்பதனால் முக்திதசையில் ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு ஐக்யாபத்தி

सूर्यमण्डलोपलक्षित-अर्चिरादिमार्गेण विधूतपुण्यपापैर्मुक्तैः प्राप्त्यभिधानेन परमात्मनो लोकविशेषे विग्रहविशेषेणा
वस्थानम् उक्तोपनिषद्येवोक्तमिति न मनागप्यवकाशो दुर्वादस्य ॥ .... *
Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

अथ श्रीमन्नारायणपारम्यमेव सूत्रकाराभिमतमिति निरूपणोपक्रमणम् ॥

२५. अप्राकृतदेशविशेषे परमपुरुषसायुज्यप्राप्तिरेव अपुनरावृत्तिलक्षणमोक्षपुरुषार्थ इति, तादृशपुरु-
षार्थप्राप्तिश्च परमपुरुषशरणवरणेनैवेति, परमपुरुषशब्दवाच्यश्च श्रियःपतिर्नारायण एवेति च परमवैदिकानां वेदा-
न्तिनां सिद्धान्तः । अप्राकृतदेशविशेष एव नास्तीति वदन्तः कुदृशः शारीरकमीमांसाबहिर्भूता इति अधस्तादुप-
पादितम् । श्रियःपतिर्नारायण एष सूत्रकारैः परं ब्रह्मेति प्रकीर्तित इत्ययमर्थस्संप्रति प्रतिष्ठाप्यते । जगत्कारणवा-
दीनि वेदान्तवाक्यानि सर्वाणि श्रीमन्नारायण एव पर्यवस्यन्तीति सूत्रकारः स्वयं सिद्धान्तितवानिति सुष्ठु प्रदर्श-
यामः । * अथातो ब्रह्मजासेति ब्रह्मविचारं प्रस्तुत्य * जन्माद्यस्य यत इति द्वितीयसूत्रेण यस्माज्जगज्जन्मस्थितिलयाः
प्रवर्तन्ते तद्ब्रह्मेति ब्रह्मणः प्रतिपत्त्युपायं प्रदर्शयामास भगवान् बादरायणः । वेदान्तेषु तावत् जगत्कारणवादीनि
वाक्यानि एकरूपाणि न सन्तीति, परस्परविरुद्धवत्प्रतीयन्त इति च प्रसिद्धमेतत् । कस्माच्चिदेकस्मादेव वस्तुनः
जगज्जन्मस्थितिलयाः प्रवर्तन्त इति निश्चयस्तावदावश्यकः ; मिथो विरुद्धैः कारणवाक्यैः कथमेष निश्चयस्सु-
कर इति जायमानां शङ्काम् सर्वेषां कारणवाक्यानाम् ऐककण्ठ्यप्रदर्शनेन क्रमशः परिहरति सूत्रकारः । साकां-

முக்தர்கள் ப்ராபிப்பதாகச் சொல்லியிருக்கையாலே பரமபுருஷன் லோக விசேஷத்தில்
விக்ரஹ விசேஷங்கொண்டிருக்கிறனென்பது ப்ரமாண நுக்ருஹீதமேயாயிற்று.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீமந்நாராயண பாரம்யமே ஸுத்ரகாராபிமத மென்று நிரூபித்தத் தொடங்குதல்

25. பரமவைதிகர்களான வேதாந்திகளின் ஸித்தாந்தத்தில் மூன்று விஷயங்கள்
முக்கியமானவை; 1. அப்ராக்ருத தேஸ விசேஷத்தில் பரமபுருஷ ஸாயுஜ்ய ப்ராப்திதான்
மீட்சியில்லாத பேருகிய மோக்ஷ புருஷாத்மம். 2. அப்படிப்பட்ட புருஷார்த்தத்தை ப்ரா
பிப்பது பரமபுருஷ ஸரணவரணத்தினாலேயே. 3. திருமகள் கொழுநனை நாராயணனே
பரமபுருஷ ஸப்தவாச்யன். ஆக இம்மூன்று விஷயங்களாம். அப்ராக்ருத தேஸ விசேஷ
மென்பதே கிடையாதென்று சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிகள் ஸாரீரகமீமாம்ஸா பஹிர்லுதர்
களென்னுமிடம் கீழே உபபாதிக்கப்பட்டது. ஸுத்ரகாரரால் பரம் ப்ரஹ்ம என்று ப்ரதி
பாதிக்கப்படுபவர் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யென்னுமிடம் இப்போது உபபாதிக்கப்படுகிறது.
ஜகத்காரணவஸ்துவாதிகளான வேதாந்த வாக்கியங்களெல்லாம் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்திலே
தான் பர்யவஸிக்கின்றன வென்று ஸுத்ரகாரர்தாமே ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறாரென்
பதை நன்கு நிரூபித்துக் காட்டுகிறோம். * சுயாதொ ஸ்ருஹஜிஜ்ஞாஸி * என்று ப்ரஹ்ம
விசாரத்தை ப்ரஸ்தாவித்து * ஜநாடிஸ்யத: * என்கிற அடுத்த ஸுத்ரத்தினாலே
'எந்தவஸ்துவிடத்தில் நின்றும் ஜகஜ் ஜந்ம ஸ்திதிலயங்கள் ஆகின்றனவோ அது ப்ரஹ்மம்'
என்று ப்ரஹ்மலக்ஷணம் காட்டினார் வியாஸர். வேதாந்தங்களில் ஜகத்காரண வஸ்துவைத்
தெரிவிக்கின்ற வாக்கியங்கள் ஒரேவிதமாக இல்லை; பரஸ்பரவிருத்தங்கள் போல் தோன்ற
நின்றன என்பது ப்ரஸித்தமான விஷயம். ஏதோ ஒரு வஸ்துதான் ஜகத்காரணமாக
இருக்கமுடியுமே யொழிய பல வஸ்துக்கள் அப்படியிருக்க முடியாதென்கிற நிச்சயம்
ஆவச்யகமானது. பரஸ்பரவிருத்தங்கள் போல் தோன்றின்ற காரண வாக்கியங்களாலே

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

क्षाणां वचसां निराकांक्षेषु पर्यवसानं न्याय्यमिति सर्वसंप्रतिपन्नम् । एतदेव हृदि दधद्गवान् बादरायणः ईक्षत्यादिभिरधिकरणैः सर्वेषां कारणवाक्यानां पुरुषयुक्तादिप्रतिपन्ने नारायणे पर्यवसानं प्रादर्शयत् । एतदेवेह सुव्यक्तमुपपाद्यते ॥

कारणवाक्यानां साकांक्षनिराकांक्षमेदविवृतिः ॥

२६. साकांक्षनिराकांक्षभेदेन कारणवाक्यानां द्वैविध्यं प्रथमतः प्रतिपत्तव्यम् । साकांक्षवाक्यानि च पुनः द्वेधा :— (१) सामान्यशब्दघटितत्वेन विशेषप्रतिपत्तिसापेक्षाणि, (२) अनुवादरूपानि पुरोवादसापेक्षाणि चेति । * सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयम् * * सेयं देवतैक्षत * इत्यादीनि वाक्यानि सामान्यशब्दघटिततया विशेषप्रतिपत्तिसाकांक्षाणीति स्पष्टम् । * यतो वा इमानि भूतानीत्यादीनि तु अनुवादरूपतया पुरोवादसाकांक्षाणीति च स्पष्टम् । साकांक्षवाक्येषु तृतीयाऽपि काचन विधा वक्तव्या भवति— अयोग्यार्थप्रतिपादकतया योग्यार्थप्रतिपत्तिसाकाङ्क्षतैव सा । * मामुपास्व ; एतदेवाहं मनुष्याय हिततमं मन्ये * इति इन्द्रवाक्यादीन्येवंविधानि प्रतिपत्तव्यानि । एवं त्रैविध्यमापन्नानि साकांक्षाणि कारणवाक्यानि स्वातन्त्र्येण

இந்த நிச்சயம் எப்படியுண்டாகுமென்று தோன்றக்கூடிய ஸங்கையை ஸூத்ரகாரர் பரிஹரித்தேயிருக்கிறார். எப்படி பரிஹரித்திருக்கிறாரென்றால், ஸகல காரணவாக்யங்களுக்கும் ஐககண்டியத்தைக் காட்டிப் பரிஹரித்திருக்கிறார். ஸாகாங்க்ஷ வாக்யங்களுக்கு நிராகர்ங்க்ஷ வாக்யங்களில் பர்யவஸாநம் ந்யாய்யமென்பது யாவருமியைந்ததொன்றும். இதையே நெஞ்சில்கொண்ட வ்யாஸ மஹர்ஷியானவர் ஈக்ஷத்யதிகரணம் முதலானவற்றால் காரணவாக்யங்களெல்லாவற்றிற்கும் புருஷஸூக்த ப்ரதிபந்நான நாராயணனிடத்திற் பர்யவஸாநத்தைக் காட்டியுள்ளார். இதுதன்னை இங்கு விளக்கமாக உபபாதிக்கிறோம்.

காரண வாக்யங்களில் ஸாகாங்க்ஷம் நிராகாங்க்ஷமென்கிற பேதத்தை விவரித்தல்.

26. ஐகத்காரண வஸ்துவை ப்ரஸ்தாவிக்கின்ற வாக்யங்கள் காரண வாக்யமெனப் படும். அந்த வாக்யங்களை ஸாகாங்க்ஷ வாக்யங்களென்றும் நிராகாங்க்ஷ வாக்யங்களென்றும் இருவகையாகப் பிரித்துக்கொள்ளவேண்டியது முதற்காரியம் ஸாகாங்க்ஷ வாக்யங்களென்பவைதாமும் இருவகையாயிருக்கும். 1. ஸாமான்ய ஸப்தத்தோடு கூடியிருந்து விசேஷ ப்ரதிபத்தியை அபேக்ஷித்திருக்குமவை. 2. அநுவாத ரூபமாய்க்கொண்டு புரோவாதத்தை அபேக்ஷித்திருக்குமவை—என்று. * ஸுஹேவ ஸோஷு ஐததே- ஸுஹேஹேகஜெவாஹிதீயபு * * ஸோயம் ஜெவாதெக்ஷத * இத்யாதிவாக்யங்களில் 'ஸத்' என்றும் 'தேவதா' என்றும் ஸாமான்ய ஸப்தங்களே யிருக்கையாலே இவை விசேஷ ப்ரதிபத்தி ஸாகாங்க்ஷங்க ளென்பது ஸ்பஷ்டம். * யதோவா ஐதாமி லகுதாமி ஜாயஜெ * இத்யாதி வாக்யங்கள் (யஜ்ஜ வடிதகேவத) அநுவாத ரூபங்களாகையாலே புரோவாத ஸாகாங்க்ஷங்களென்பதும் ஸ்பஷ்டம். ஸாகாங்க்ஷ வாக்யங்களில் கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு வகைகள் தவிர மூன்றாவது வகையும் ஒன்று சொல்லவேண்டியதாகிறது. அதாவது, அயோக்யமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும் வாக்யங்கள் யோக்யார்த்த ப்ரதிபத்தி ஸாகாங்க்ஷமாயிருப்பதாம். உதா- விஜெயில் "ஜாஹ்நாஸு ; ஸந ஜெவாஹம் உநுஷுராய ஹிகஜெ உநே" என்று இந்திரன் சொன்ன வாக்யம் போன்றவை இந்த வகுப்பில் சேரக்கடவன. ஆக மூவகப்பாகப் பிரியலுற்ற ஸாகாங்க்ஷங்களான காரண வாக்யங்கள் வஸ்துவிசேஷத்தை நிர்ணயிப்பதில் ஸ்வதந்திரமாக அஸக்தங்களாகையாலே

வஸ்துவिशेषनिर्णये अक्षमाणीति निराकांक्षैरेव वाक्यविशेषैः वस्तुविशेषनिर्णयः कर्तव्यो भवति । योग्यार्थविशेष-
प्रतिपादकतया वाक्यान्तरनिरपेक्षायैव वाक्यानि निराकांक्षाणि प्रथन्ते । * एको ह वै नारायण आसीत् न
ब्रह्मा नेशानः * इत्यादीन्येव तादृशानि वाक्यानीति सारविद्भिर्वधारितम् । प्रदर्शिते वाक्यविशेषे नास्ति
सामान्यशब्दघटना, न चास्त्यनुवादरूपता ; नापि चास्ति अयोग्यार्थप्रतिपादकता । सदब्रह्मात्मदेवतादिपद-
सद्भावे हि सामान्यशब्दघटितत्वाशङ्का भवित्री ; नात्र तथा । यच्छब्दघटनासद्भावे हि अनुवादरूपता स्यात् ;
न चात्र तथा । अथ अयोग्यार्थप्रतिपादकत्वाभावविशिष्टयोग्यार्थप्रतिपादकत्वपौष्कल्यमिह निरूपणीयमवशिष्यते ।
तदेव निरूपयामः ।

ईक्षत्यधिकरणं नारायणस्यैव जगत्कारणत्वोपपादनपरमित्युपपादनम् ॥

२७. चतुस्सूत्रीसमनन्तरं पञ्चममधिकरणम् — ईक्षत्यधिकरणम् । तत्र * तन्निष्ठस्य मोक्षो-
पदेशात् * गतिसामान्यात् * इति सूत्रद्वयं विशिष्यावधेयम् । साधारणेन सच्छब्देन देवताशब्देन च घटिता-
याः सद्विद्यायाः पुरुषसूक्तप्रतिपन्ने श्रीमन्नारायणे पर्यवसानं प्रदर्शितमुपात्तसूत्रद्वयेनेति वेदितव्यम् । * तन्नि-
ष्ठस्य मोक्षोपदेशादिति सूत्रार्थस्तु प्रथममवगन्तव्यः । तन्निष्ठस्येति तच्छब्देन सूत्रकारबुद्धिस्थ विषयवाक्यगत-

நிராகாங்குங்களான வாக்ய விசேஷங்களைக் கொண்டே வஸ்து விசேஷத்தை நிர்ணயிக்க
வேண்டியதாகிறது. யொஹ்ய-ஹி விசேஷவ்ய திவாடிசங்களாய்க்கொண்டு இதர வாக்
யங்களை எதிர்பாராத வாக்யங்களே நிராகாங்கு வாக்யங்களெனப்படும். * எனகொ
ஹ்வெ நாநாயண சுவஸீச நஸூஹாநெஸாநஃ * இத்யாதிவாக்யங்களே அப்படிப்
பட்டவை யென்று ஸாரஜ்ஞர்கள் நிஷ்கர்ஷித்துள்ளார்கள். மேலே காட்டிய வாக்ய விசே
ஷத்தில் ஸாமான்ய ஸப்தம் சேர்ந்திருக்கவில்லை; அதுவாத ரூபத்வமுமில்லை. ஸயொஹ்யா-
ஹிவ திவாடிசவமுமில்லை. ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்ம, தேவதா இத்யாதிகளான பதங்க
ளிருந்தாலன்றோ ஸாமான்ய சப்தம் சேர்ந்திருப்பதாக ஆகும். அவையில்கையே, யஹ்வ
வடிதமாயிருந்தாலன்றோ அதுவாதரூபமாக ஆகும். அதுவுமில்லை. இனி அயோக்யார்த்த
ப்ரதிபாதகத்வமில்லாமையோடு கூடின யோக்யார்த்தப்ரதிபாதகத்வமே யுள்ளதென்பது
நிரூபிக்க வேண்டியதாக நிற்கையாலே அது நிரூபிக்கப்படுகிறது அடுத்தபடியாக,

ஈக்ஷத்யதிகரணத்தினால் நாராயணனுக்கே ஜகத்காரணத்வம் விளக்கப்படுவது.

27. சாரீரகமீமாம்ஸையில் ஸாஸ்த்ரரம்பஸமர்த்தநார்த்தமான சதுஸ்ஸுத்ரி முடிந்
ததும் ஜந்தாவது அதிகரணம் ஈக்ஷத்யதிகரணம். இதில் விசேஷித்துக் குறிக்கொள்ளத்
தக்க ஸுத்ரங்கள் இரண்டு; (1) * தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேஸாத் (2) * கதிஸாமாத்யாத் *
என்னுமிவை. ஸாதாரணமான ஸச்சப்தத்தையும் தேவதா ஸப்தத்தையும் கொண்டிருக்கிற
ஸத்வித்யையானது புருஷஸூக்த ப்ரதிபந்நான ஸ்ரீமந்நாராயணன் பக்கவிலே பர்யவஸிப்
பதாக இவ்விரண்டு ஸுத்ரங்களாலும் காட்டப்படுகிறது. * தந்நிஷ்டஸ்யமோக்ஷோப
தேஸாத் * என்கிற ஸுத்ரத்தின் பொருளை முன்னம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். 'தந்நிஷ்
டஸ்ய' என்கிறவிடத்துள்ள தான தச்சப்தத்தினால்—ஸுத்ரகாரர் கருதிய விஷய வாக்யத்தி
லுள்ள ஹ்வஸுவாபுமான வஸ்து கொள்ளப்படுகிறது. ஆகவே, ஸத்தை உபாஸிப்ப

சச்சல்ட்வாச்யம் பராமுச்யதே ; ததாசு சதுபாசகஸ்யேத்யர்த்தம் ஆயாத: । சதுபாசகஸ்ய முக்தேரூபதிச்யமானத்வாத் ப்ரகூத-
 சச்சல்ட்வாச்யம் வஸ்து ந ப்ரதானம் பவதிமுஹ்தீதி சூத்ராதே நிஃபபந்ந: । ப்ரதானமேவ ஜகத்காரணமிதி வததாந் நிரஸந்
 ஹி ப்ரகூதம் । புருஷசூக்தே உத்தரநாராயணே ச * தமேவம் வித்வானமூத இஹ பவதி । நான்ய: பந்நா அயநாய வித்யதே *
 இதி, * நான்ய: பந்நா வித்யதே஽யநாய * இதி ச மோக்ஷோபாயோபாஸநவிஷயத்வம் நாராயணாஸாஹாரணம் ஸ்ருதம் । அத்ராபி
 சத்வித்யாப்ரகரணே * ஆசார்யவாந்புருஷோ வேத, தஸ்ய தாவதேவ சிரம், யாவந்ந விமோக்ஷயே, அத்ர சம்பத்ஸயே * இதி
 [சூந்நதோக்யே] சதுபாஸநஸ்ய மோக்ஷோபாயத்வமாஸ்நாதமஸ்தி । அத்யாயமர்த்த: ; யஸ்ய புருஷஸ்ய உபதேஷா வர்த்ததே ச எவ வேத—
 * தத்வமஸீத்யுக்தம் சதாத்மகத்வம் வேத ; [தஸ்ய தாவதேவ சிரம்] — ஆசார்யோபதிஷ்டசதாத்மகத்வானுஸந்நாநநிணா-
 தஸ்ய புஸ: தாவானேவ விலம்வ: । [யாவந்ந விமோக்ஷயே] சரமஸரீராத் யாவந்ந விமுக்தோ பவதி, தாவந்மாஸ்தமேவ
 விலம்வ: । [அத்ர சம்பத்ஸயே] சரமஸரீரவியோகானந்நரம் சச்சல்டநிதிஷ்டம் ஜகத்காரணமூதம் பரமபுருஷம் ப்ராப்நோதி ।
 சதுபாஸநநிஷ்டஸ்ய ஸரீரபாதாவதிகோ மோக்ஷப்ராப்தோ விலம்வ:, ஸரீரபாதாஹ்வம் முக்தோ பவதிதி ஸ்ருத்யர்த்த: । தேநேதேந
 மோக்ஷோபாயோபாஸநவிஷயத்வரூபேண ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகேந ச நாராயண எவ இதம் சததி நிசீகீயமானத்வாத் ப்ரகூதம் சத ப்ரதானம்
 ந பவதிதி சூத்ரதாத்பர்யமவஸீயதே । * தமேவம் வித்வானமூத இஹ பவதி நான்ய: பந்நா அயநாய வித்யதே, * நான்ய:
 பந்நா வித்யதே஽யநாய * இத்யாதிபிர்வாக்யை: நாராயணோபாஸநமேவ மோக்ஷோபாய இதி சுஸ்ப்ஷ்டமவஹாரிதே சதி, * தந்நி-
 ஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேஷாத் * இதி சூத்ரயந்மஹர்ஷி: தந்நிஷ்டஸ்த்வேந நாராயணோபாஸகமேவ விவக்ஷதீதி நிர்ஹாரணே க: ப்ரத்யூஹ: ॥

வனுக்கு என்பதாகப் பொருள் தேறிற்று. ஸத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு முக்தி கிடைப்பதாக
 ஒதப்படுவதால் ப்ரக்ருத ஸச்சப்த வாச்யமான வஸ்து ப்ரதானமாகமாட்டாது என்றதாக
 ஸுத்ரார்த்தம் தேறும். 'ப்ரதானந்தான் ஜகத்காரணம்' என்பவர்களை நிரஸிப்பதன்றோ
 ப்ரஸ்துதம். புருஷஸுத்தத்திலும் உத்தரநாராயணத்திலும் * ததேவம் விசுநத்யுத ஹ
 ஹவதி । நாமு: ப்ரதாஸ்யநாய விஷுதே * என்றும் * நாமு: ப்ரதா விஷுதே
 யநாய * என்றும் மோக்ஷோபாயமான உபாஸநத்திற்கு இலக்காகுந்தன்மை நாராயண
 னுக்கே ஒதப்பட்டுள்ளது. இந்த ஸத்வித்யாப்ரகரணத்திலும் [அதாவது, சாந்தோக்யத்
 தில்] * சூவாய-புவாநு புவா-ஷோ வெஷ । தஸ்ய தாவதேவ விரா-யாவந விஷோ
 க்ஷே. ஸய ஸம்வதேது * என்று வஷு-பாவஸநமே மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லப்
 பட்டது. இந்த ச்ருதிவாக்யத்தின் பொருளாவது, எவனுக்கு உபதேஷ்டாவான ஆசார்யன்
 இருக்கிறானோ அவனே ப்ரஹ்மவித்தாவன். சரமஸரீரத்திலிருந்து விடுபடுமளவே அவனுக்
 குக் காலதாமதம்; சரமஸரீரம் விழுந்தவுடனே ஸச்சப்தநிர்திஷ்டனாய் ஜகத்காரணபூதனான
 பரமபுருஷனை அடைகின்றான். ஸதுபாஸநிஷ்டனுக்கு சரீரம் விழுமளவுந்தான் மோக்ஷ
 ப்ராப்தியில் தாமதம்; சரீரம் தொலைந்தவுடனே முக்தனாகிறான்—என்பதாம். இதனால்
 நாராயணனே ஸச்சப்த வாச்யமென்று அறுதியிடப்படுவதனால் ப்ரக்ருதமான ஸத்து
 ப்ரதானமன்று என்றதாக ஸுத்ரதாத்பர்யம் தேறுகிறது. * ததேவம் விசுநத்யு... * இத்யாதி
 களான உதாஹ்ருத வாக்யங்களாலே நாராயணோபாஸநந்தான் மோக்ஷோபாயமென்று
 நிச்சயிக்கப்பட்டவளவில் * தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேஸாத் * என்று ஸுத்ரமியற்றின
 மஹர்ஷியானவர் நாராயணோபாஸகனையே விவக்ஷித்தாராகிறார் என்று நிர்ணயிப்பதில்
 தட்டுண்டோ?

ईक्षत्यधिकरणे * तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशादितिसूत्रविचरणम् ॥

२८. अत्र वदेयुरेवं परे ; ' तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् अशब्दम् [प्रधानम्] न जगत्कारणवादि-
वेदान्तवाक्यवेद्यम् ' इत्यन्वयात् प्रधानाद्यर्थान्तरकारणत्वप्रतिक्षेपणमेव केवलम् अत्र प्रमेयम् ; यदन्यदुच्यते
तन्न साधु— इति । अत्रोच्यते ; प्रधानाद्यर्थान्तरकारणत्वप्रतिक्षेप एव शब्दतः प्रतीयत इति सत्यम् ; तावन्मात्रे
सूत्रस्य न तात्पर्यम् ; तथा सति न्यूनता स्यात् । कथमिति चेत् ; मुमुक्षोर्मोक्षापायोपासनप्रवृत्तये निर्विचिकित्स-
ब्रह्मज्ञानोत्पिपादयिषया हि शास्त्रमारब्धम् । शास्त्रारम्भफलमिदमेवेति वेदान्तिनस्सर्वे समस्वरमभ्युपगच्छेयुः ।
जगज्जन्मादिकारणं ब्रह्मेति ब्रह्मलक्षणमभिधाय प्रधानादिकं न जगत्कारणमिति प्रतिक्षेपमात्रेण किमहो निर्वि-
चिकित्सब्रह्मज्ञानोत्पादः संभवति ? नैव संभवति । ब्रह्मरुद्रादिषु मध्ये किं तज्जगज्जन्मादिकारणम् ? इति
विचिकित्सा यावन्न निवर्त्यते तावत् निर्विचिकित्सब्रह्मज्ञानोत्पादासम्भवस्य बालिशेनापि वेद्यत्वात् । तथा च,
इदं जगत्कारणमिति निर्णयादृते उत्पिपादयिषितनिर्विचिकित्सब्रह्मज्ञानोत्पादस्य असंभवेन न्यूनता दुर्बारेव
भवति । अतो जगत्कारणशब्दब्रह्मशब्दवाच्यदेवताविशेषनिर्धारणेऽपि शास्त्रतात्पर्यं दुरपह्वमेव । * तन्निष्ठस्य
मोक्षोपदेशादिति हेतूक्तिस्त्वारस्यादपि देवताविशेषनिर्णयस्सूत्रकृतां चिकीर्षित इति सुष्ठु विज्ञायते । मोक्षो-

* தந்நிஷ்டஸ்யேத்யபதஸ்தாஸ்வம்.

28. கீழே நாம் விவரித்த விஷயத்தில் பிறர் சொல்லக்கூடிய தொன்றுண்டு; அதாவது; தனிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசமாதிக்ற ஹேதுவைக்கொண்டு ப்ரதானம் ஜகத் காரணமன்று என்று நிரஸிப்பதுமட்டுமே இங்கு ஸுத்தரகாரருக்கு உத்தேஸ்யமானது ; நாராயணனே ஜகத்காரணபூதனென்று ஸ்தாபிப்பதில் இங்கு நோக்கே விடையாது; ஸஷு தஃ வ திவஹமானதற்கு மேற்படக்கொள்ளத்தகாது—என்று. (இதற்கு மறுப்பு) இங்ஙனம் சொல்வது தவறு. இதர ப்ரதிக்ஷேபத்தில் மட்டுமே ஸுத்தரதாற்பார்யமென்று கொண் டால் ந்யூநதையாகும். இந்த வேதாந்த ஸாஸ்த்ரம் எதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டதென்று பார்க்கவேண்டும்; முமுக்ஷுவானவனை மோக்ஷோபாய பூதமான வஸ்துவை உபாஸிப்பதில் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்வதன்பொருட்டு விசிகிதஸையற்ற ப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்பாதநத்தின் பொருட்டு ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது, ஸாஸ்த்ராரம்பத்திற்குப் பலன் இதுதானென் பதை வேதாந்திகளையாவரும் ஸமஞ்சமாக இசைந்து தீருவார்கள், 'ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணம் ப்ரஹ்ம' என்று ப்ரஹ்மலக்ஷணம் சொல்லி ப்ரதானாதிகள் ஜகத்காரணமன்று என்று கண்டித்தவளவால் விசிகிதஸையற்ற ப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்பாதநம் செய்ததாக ஆய்விடுமோ? ஒருநாளாமாகாது. ப்ரஹ்மருத்ராதிகளிடையில் எந்த தேவதை ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணம்? என்கிற விசிகிதஸை பரிஹரிக்கப்பட்டாதவளவில் நிஸ்ஸம்ஸயப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்பாதநம் செய்யப்பட்டதாக ஆகமாட்டாதென்பதைப் பேதையருமறிவர். ஏவஞ்ச, இன்ன தேவதை தான் ஜகத் காரணமென்று நிஸ்ஸந்தேஹமாகத் தெரிவிக்கப்படாதவளவில் சாஸ்த்ராரம்ப ப்ரயோஜகம் தேருமையாலே ந்யூநதைக்குப் பரிஹாரமே ஏற்படாது. ஆகவே, ஜகத் காரண பூத ப்ரஹ்மஸப்தவாச்யமான தேவதா விசேஷம் இன்னதென்று நிர்த்தாரணம் செய்வதிலும் சாஸ்த்ரம் தத்பரமானது என்று இசைந்து தீரவேண்டும். * தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேஸாத் * என்கிற ஹேதுக்தி ஸ்வாரஸ்யத்தினாலும் தேவதா விசேஷ நிர்ணயத்தை ஸுத்தரகாரர் செய்யக் கருதியுள்ளாரென்பது செவ்வனே விளங்கா நின்றது. மோக்ஷோபாய பூதமான வஸ்துவுக்கு உபாஸை விஷயத்வம் யாதென்று இங்குச் சொல்லப் பட்டிராநின்றதோ இது ப்ரதானாதி ப்ரதிக்ஷேபக மாந்தாமென்று, தேவதா விசேஷ

பாயோபாசனவிषयत्वं यदत्राभिहितम् तदिदम् न केवलं प्रधानादिप्रतिक्षेपकमेव : अपि तु देवताविशेषासाधारणतया देवताविशेषविषयकत्वसाधकमपि । * तमेवं विद्वानमृत इह भवतीति श्रुतिगतस्तच्छब्दो यं देवताविशेष-
मभिदधाति तमेव * तन्निष्ठस्येतिसूत्रगतस्तच्छब्दोऽप्यभिदधातीति कः पुनरत्र संदेहो विपर्ययो वा । * वासु-
देवमनाराध्य को मोक्षं समवाप्स्यतीत्यादिप्रमाणसहस्रमत्रानुसन्धेयम् । अतश्च मोक्षहेतुत्वरूपेण लिङ्गेन
सच्छब्दार्थं निश्चिन्वानो भगवान् बादरायणस्सूत्रकारो नारायणमेवाभिसन्धत्त इति निश्चयप्रचम् ॥

२९. प्रकृतस्य सतो नारायणत्वं प्रकारान्तरेणापि सुनिश्चयम् । पुरुषसूक्ते उत्तरनारायणे च
* सर्वाणि रूपाणि विचित्य धीरः । नामानि कृत्वाऽभिवदन् यदास्ते * इति नामरूपव्याकर्तृत्वमस्मात्तम् : तदिदं
सद्विद्याप्रकरणेऽपि * सेयं देवता इमास्तिस्रो देवता अनेन जीवेन त्मनाऽनुप्रविश्य नामरूपे व्याकरोत् * इति
श्रूयते । तेनापि सैवेयं नामरूपव्याकर्त्री देवतेति प्रत्यभिज्ञायते । तथा च प्रकृतस्य सतो नारायणत्वमप्रधृष्य-
सिद्धिकम् ॥

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ईक्षत्यधिकरणे गतिसामान्यादितिसूत्रविवरणम् ॥

३०. ईक्षत्यधिकरणादस्माभिरुपरिष्ठादुदाहृते सूत्रद्वितये * तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशादिति प्रथमं
सूत्रमधिकृत्य प्रोक्तमेतावत् ; अथ * गतिसामान्यादिति द्वितीयं सूत्रमधिकृत्य ब्रूमः । [गतिसामान्यादिति ।]

விஷயகத்வத்தை ஸாதிப்பதாகவுமாகின்றது. * தனெவம் விஜாநாத ஜஹ லவதி *
என்கிற ச்ருதிவாக்யத்திலுள்ள தச்சப்தமானது எந்த தேவதா விஸேஷத்தைச் சொல்லு-
கின்றதோ, அதனையே * தணிஷ்டஸ்ய... * என்கிற ஸுத்ரத்திலுள்ள தச்சப்தமும்
சொல்லக்கடவதென்பது திண்ணம். வாவஸு டிவஜ நாராயண கொ ஜொக்ஷா மஜவா
ஸூதி * என்பது முதலான பல பிரமாணவசனங்களை இங்கு அநுஸந்திப்பது, ஆக,
மோக்ஷஹேதுத்வமாகிற விங்கத்தினால் ஸச்சப்தத்தின் பொருளை விஸ்கர்ஷிப்பவரான வியாஸ
முனிவர் தமது ஸுத்ரத்தில் நாராயணனையே கருதினரென்பது நிச்சிதம்.

29. ஸச்சப்தவாச்ச்யன் நாராயணனே யென்பது மற்றொரு ப்ரகாரத்தாலும்
நிர்ணயிக்கத்தக்கதாம். அதாவது, புருஷஸூக்தத்திலும் உத்தரநாராயணத்திலும்
வவபூணி நாகுபாணி விவித்யு யீரஃ | நாராயண ப்ரகாரமஸிஷ்டஸ்ய யஜாஹே || *
என்பதனால் நாராயணவாக்யதுஷ்வம் சொல்லப்பட்டது. இது ஸத்வித்யா ப்ரகாரணத்-
திலும் * வெயம் ஜெவதா ஜாஸிஸௌ ஜெவதா சுநெந ஜீவெநாதநாநா
வ விஸு நாராயணவ வ்ராக்ரொக் * என்றோதப்பட்டது. வஹிஸுவாவூன் நாராய-
ணனே யென்பதற்கு இதுவுமொரு வுதஸிஜ்வாகமாகும்.

மதிஸாநா நொக் * என்கிற ஸுத்ர விவரணம்.

30. ஈக்ஷத்யதிகரணத்திலிருந்து மேலே காணெடுத்துக்காட்டின இரண்டு ஸுத்ரங்-
களில் * தணிஷ்டஸ்ய ஜொக்ஷாவஜெஸாசு * என்கிற முந்தின ஸுத்ரத்தைப் பற்றிச்
சொல்ல வேண்டுமவை சொன்னோம் கீழ். இனி * மதிஸாநா நொக் * என்கிற அடுத்த

गतिर्नाम प्रवृत्तिः, अर्थबोधकता : तस्याः स्सामान्यात्— समानत्वस्य आवश्यकत्वादित्यर्थः । सर्वेषां कारण-
वाक्यानामैकार्थ्यस्यावश्यकत्वादित्युक्तं भवति । कारणवाक्यानां सर्वेषामैकार्थ्यं तावदावश्यकम् । ततश्च * अथ
पुरुषो ह वै नारायणोऽकामयत । प्रजास्सृजेयेति * एको ह वै नारायण आसीन्न ब्रह्मा नेशानो नेमे द्यावा-
पृथिवी * इत्यादिषु नारायणस्य कारणत्वश्रवणात् सद्ब्रह्मागतयोस्सामान्ययोः सच्छब्ददेवताशब्दयोः कारण-
वाचिनोः नारायणाख्यदेवताविशेषे पर्यवसानं विना कारणवाक्यानां सर्वेषामैकार्थ्यं न संभवति ; अतः प्रकृत-
सच्छब्ददेवताशब्दौ नारायणे पर्यवस्यत इति न प्रधानं प्रकृतसच्छब्दवाच्यमिति * गतिसामान्यादितिसूत्रस्य
भावो निष्पद्यते ।

श्रीवत्साङ्गमिश्रसूक्तिविशेषप्रदर्शनम् ॥

३१. एतदेवानुगृहीतं श्रीवत्साङ्गमिश्रैस्तैः— येषामुक्तयस्त्रयीकण्ठे यान्ति मङ्गलसूत्रताम् ;
तथा हि सुन्दरबाहुस्तवे—

श्लो ॥ सद्ब्रह्मात्मपदैस्त्रयीशिरसि यो नारायणोक्त्या तथा
व्याख्यातो गतिसाम्यलब्धविषयानन्यत्वबोधोज्ज्वलैः ।

ஸுதரத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறோம். [மதிஸாஜாநாசு] மதியாவது ப்ரவ்ருத்தி ;
அதாவது சுய-ஓ ஸொடகசுவம்; [ஸாமாந்யாத்] அது ஸமாநமாயிருக்க வேண்டியது
ஆவச்யகமாகையினாலே என்று பொருள். காரணவாக்யங்களெல்லாம் ஒரு மிடருயிருக்க
வேண்டுகையாலே யென்றபடி. இது மிகவும் ஆவச்யகமானது. ஏவஞ்ச, * சுய வு-
ரூஷொஹொவொ நாராயணொகாமயத । வுஜாஸ்யஜெயெதி * னாகொஹொவொ
நாராயண சுவஸீசு ந வுஜொ நெஸாநொ நெஜெஷொவாவ்யயிவீ * இத்யாத்யுப
நிஷத் வாக்யங்களில் நாராயணனுக்கே ஜகத்காரணத்வம் ச்ருதமாயிருக்கையாலே ஸத்
வீத்யையிலுள்ள ஸாமாந்யங்களான— காரண வாசகங்களான ஸச்சப்த தேவதா சப்தங்
களுக்கு நாராயணனாகிற தேவதா வீசேஷத்தில் பர்யவஸாநமின்றிக்கே யொழிந்தால்
காரண வாக்யங்களுக்கெல்லாம் னாகாம-ஓகசுவம் ஸம்பவிக்க மாட்டாது, ஆகவே வு-
க்யத வுஜஸு ஷெவதா சப்தங்கள் நாராயணன் பக்கவிலே பர்யவஸிக்கின்றனவாதலால்
வ்யாநம் வுக்யத வுஜஸுவொவொமன்று என்பதாக * மதிஸாஜாநாசு * என்கிற
ஸுதரத்திற்கு ஹாவம் தேறி நின்றது.

கூரத்தாழ்வானுடைய மூஸூக்தி விசேஷம் காட்டுதல்.

31. யதுக்தயஸ் த்ரயீகண்டேயாந்தி மங்கள ஸுதரதாம் * என்னும்படியான சொல்
வன்மை பெற்ற கூரத்தாழ்வான் இவ்விஷயங்களைத் தமது ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவத்தில் ஒரு
ச்லோகத்தினால் அருளிச் செய்துள்ளார் : அதாவது,

“ ஸஜெஸுஜொதவஜெஷ்யயீஸிரவரி யொ நாராயணொகாமயதயா
வ்யாவ்யொதொ மதிஸாஜொஸுவொவிஷயாந நுகுவொயொஜெயெது? ।
நிஷுஸுயொயிகஜஜிதீயஜ்யதம் தம் வுணுஸீகெகூணம்
வ்யாநஸுயிரிபஜாஸுபெவநநிரெஃ கூஜெதாஜிதம் ஸுதரதா ॥

निस्तुल्याधिकमद्वितीयममृतं तं पुण्डरीकक्षणम्

प्रासुदश्रियमाश्रये वनगिरेः कुञ्जोदितं सुन्दरम् ॥ * इति ।

प्रत्यधिकरणं विषयवाक्यानि नारायणपराण्येवेति प्रतिज्ञा ॥

३२. किं बहुना ? सूत्राणामर्थनिर्वाहं प्रति उपनिषद्भ्यो विषयवाक्यान्नुपादीयन्त इति तदिदं सर्वे संविदते । प्रायः अभिन्नान्येव विषयवाक्यानि श्रीशङ्कराचार्यस्वामिभिः भगवद्रामानुजाचार्यैश्च स्वस्वभाष्योपा-

நம்முடைய வியாக்கியானத்திலிருந்து சில பந்திகளைக் காட்டியே இதன் பொருளு ணர்த்துகிறோம்.

சாந்தோக்யத்திலே, *ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகமேவ அந்விதியம்* என்று காரணவஸ்து வென்று நிர்த்தேசிக்கப்பட்டது; இதில் ஸத் என்னும் சப்தமானது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்தைக் குறிப்பிடமாட்டாதே, 'உள்ளதான வஸ்து' என்று இவ்வள வையே தெரிவித்ததாகும். அதற்கு மேல் வாஜஸநேயகத்திலே, *ப்ரஹ்ம வா இதமேவாக்ர ஆஸீத்* என்று அந்த காரண வஸ்துவானது ப்ரஹ்ம சப்தத்தாலே நிர்த்தேசிக்கப்பட்டது. இதுவும் ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்தைக் குறிப்பிட மாட்டாதே "ப்ரஹத்தான வஸ்து வென்று இவ்வளவையே தெரிவித்ததாகும். சாந்தோக்யத்தில் ஸத் என்னும் சப்தத்தாலே குறிக்கப் பட்ட காரணவஸ்துவானது சிறியதா? பெரியதா? என்று ஸந்தேஹம் விளைந்தவளவிலே, அது சிறியதன்று; பெரியதே என்று இவ்வளவே வாஜஸநேயகத்தில் தெரிவிக்கப்பட்ட தாயிற்று. அவ்விடத்திலே ஸர்வசாகா ப்ரத்யயந்யாயத்தாலே காரணவாக்யங்களெல்லா வற்றுக்கும் ஏகவிஷயத்வம் வேண்டுகையாலே, *பசும் ஆலபேத* என்ற விடத்தில் ஸாமான்யமான பசு சப்தம் *ச்சாகோவா மந்த்ர வர்ணாத்* என்கிற ஸூத்ரத்தில் விசேஷோ பஸ்தாபகமான ச்சாக பசுவிலே பர்யவஸிக்குமதாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட கணக்கிலே, இங்கும் ஸாமான்யமான ஸச்சப்தத்துக்கு வாச்யமான காரணவஸ்துவானது விசேஷோபஸ்தாபக ப்ரஹ்மசப்த வாச்யமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இந்த ப்ரஹ்ம சப்தமானது *மம யோ நிர் மஹத் ப்ரஹ்ம* என்றும், *தத்ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம்* என்றும் சொல்லுகிற படியே சேதந அசேதந ஸாதாரணமாகையாலே காரணவஸ்து சேதனமா அசேதனமா வென் கிற ஸந்தேஹம் தீராமலிருந்தது. ஐதரேடத்திலே *ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்; நாந்யத் கிஞ்சநமிஷத்* என்று சேதநனுக்கே அஸாதாரணமான ஆத்மசப்தத்தாலே விசே ஷித்தது. இந்த ஆத்ம சப்தமும் வ்யக்தி விசேஷ நிர்ணயகமாக மாட்டாது; ஆத்மாக்களில் வைத்துக்கொண்டு ஐகத்காரணபூதர் ஆரென்று விசேஷாகாங்களை பிறக்கும்; இந்திரனே அக்னியோ ஆதித்யனே சந்த்ரனே வைச்ரவணனே வருணனே வாயு யம் ப்ரப்ருதிகளான தேவதர் விசேஷங்களோ வென்னில்; அவை யொன்று மன்று, நாராயணனே—என்னு மிடத்தை நாராயணநுவாகமும் ஸுபாலோபநிஷத்து முதலியனவும் நிஷ்கர்ஷித்துக் கொடுத்தன. இவ்விஷயமே இந்த ச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தாலே பேசப்பட்டது.

அதிகாரணந்தோறும் விஷயவாக்யங்கள் நாராயணபாங்களே.

32. பல சொல்லி என்? ஸாரமாகச் சொல்லலாவதிவ்வளவே. ஸூத்ரங்களின் பொருளை நிர்வஹிப்பதற்கு உபநிஷத்துக்களிலிருந்து விஷயவாக்யங்கள் கொள்ளப்படுகின் றன வென்பது யாவருமறிந்ததே. ஸங்கரபாஷ்யத்திலும் மீலாஷ்யத்திலும் பெரும்பாலும் விஷயவாக்யங்கள் வெவ்வேறாகக் கொள்ளப் பட்டாலிருப்பதையும் காண்கிறோம். அந்த

33. மேலே சொன்ன தர்ம விசேஷங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணன் தவிர வேறு வ்யக்திகளிலே ஸம்ஹாவித மன்று என்றோம்; இதைப் பற்றி பிறர் கேட்கக் கூடும். ஆனந்தமயத்வம் நாராயணனுக்கே உரித்தென்று இப்படியும் ஒரு ராஜாஜ்ஞை யுண்டோ? என்று. இதற்குச் சொல்லுகிறோம். இதில் நாம் சொல்லுவது கிடக்கட்டும். உபரிஷத் ப்ரக்ரீயையும் ஸூத்ர ப்ரக்ரீயையும் எத்தகைத்தென்று பார்க்கவேணும். தைத்திரீயோபரிஷத்தில் ஆனந்தவல்லியில் * ஸயஸூராயம் வுரூஷெ | யஸூரஸா-வாஹீதெய ஸ வனகஃ * என்கிற வாக்யமானது ஆனந்தமயனுக்கும் சூஹிதஜ்ஞைமான்னாபுதி-புக்கும் ஐக்யத்தை அறுதியிடுகின்றது. இதில் ஐயமில்லையே. இனி ஆதித்ய மண்டலாந்தர்வர்த்தியானவன் யாவென்று பார்க்குமளவில், ஆனந்தமயாதி கரணத்திற்கு அடுத்தபடியாகவுள்ள சுஹரயிகாரணத்தினால் இதை நிர்ணயிப்பது மிக வெளிதே யாகும். * சுஹஸூரஜெ-பாவஜெஸாஸு * என்பது சுஹரயிகாரண ஸூத்ரம். ஐகத் காரணவஸ்துவுக்கு ஸங்கல்ப விசேஷாச்ரயத்வம் ச்ருதமாகையாலே அப்படிப்பட்ட வஸ்து அசேதநமா யிருக்க முடியாதென்று ஈக்ஷத்யதிகரணத்தில் பிரதிபாதிக்கப் பட்டது.

त्कारणं न तावदचेतनमिति प्रत्यपादि । अथ, तर्हि जीव एव जगत्कारणमस्तु, तस्य सङ्करूपरूपमुख्येक्षण-
सम्भवादित्याशङ्का समजनि ; तत्परिहारार्थमानन्दमयाधिकरणं प्रवृत्तम् । अथ च आनन्दमयस्य प्रकारान्तरेण
जीवत्वाशङ्का जाता ; तत्परिहाराय प्रवृत्तमन्तरधिकरणम् । अत्र तावद्विषयवाक्यम् * य एषोऽन्तरादित्ये
हिरण्यमयः पुरुषो दृश्यते....तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी.... * इत्यादि । अत्र प्रतिपादितं पुण्डरी-
काक्षत्वं नारायणस्यैव नान्यस्येति शङ्करभगवत्पादीयविष्णुसहस्रनामभाष्यतस्सुगमम् ।

शाङ्करसहस्रनामभाष्यसूक्तिविशेषप्रबोधनम् ॥

३४. भगवत्पादा हि * पुण्डरीकाकारे उभे अक्षिणी अस्य * इति पुण्डरीकाक्षनाम व्यवृण्वन् ।
अथ स्वक्षनाम च * शोभने पुण्डरीकामे अक्षिणी अस्येति-स्वक्षः * इति व्याचक्षिरे । * पद्मी पद्मनिभे-
क्षणः * * पद्मनाभोऽरविन्दाक्षः * इत्यादिस्थलेष्वपि भगवत्पादभाष्यमवधेयम् । तथाच आदित्यमण्डलान्तर्वर्ती
पुण्डरीकाक्षो नारायण एवेति सिद्धे, अधः प्रदर्शितरीत्या आनन्दमयस्य तदभेदे च सिद्धे अथ का गतिः प्रत्य-
वस्थानम्य । कप्यासश्रुतौ * एव मक्षिणी * इति द्विवचनं व्यक्षय्यावर्तनार्थमेव खल्ववतीर्णम् । विष्णुसहस्रनाम-
स्तुतौ पुण्डरीकाक्षः, स्वक्षः, पद्मनिभेक्षण इत्यादिषु नामसु अक्षिद्वयमिति कुत्रापि नोक्तम् । विग्रहवाक्ये एकवचनं
वा बहुवचनं वा योजयितुं शक्यमेव ननु । तथाऽपि नियमेन द्विवचनमेव प्रयुज्याना भगवत्पादाः षडधनयनव्या-
वर्तनमेव परमप्रयोजनं मन्वते इत्येतदनायासमवगन्तुमशक्ताः परे शोचनीयाः केवलम् ॥

அதற்கு மேல், ஜீவனே ஐகத்தகாரணமாயிருக்கட்டும்: அவனுக்கு ஸங்கல்ப விசேஷாச்ரயத்
வம் கூடுமாகையாலே—என்கிற வாதம் தோன்றிற்று. அதை நிரஸிக்க ஆனந்தமயாதி
கரணம் எழுந்தது. அதற்கு மேலும் ஆனந்தமயன் ஜீவனாயிருக்கலாமென்று வேறொரு படி-
யாலே சங்கை தோன்ற, அதை நிரஸிக்க சங்கராயிகரண மெழுந்தது. இவ்வதிகரணத்
திற்கு விஷயவாக்யம்: * ய ஷ ஷொனாநாஜிதெ ஹிரணய: பௌர-ஷொ ஜ்யுதெ
.....தவ) யயா கவ்யாவம் பண்ணுநீகஉவகஷிணி * என்பது. இங்குச் சொன்ன
புண்டரீகாக்ஷத்வம் நாராயணனுக்கன்றி வேறொருவர்க்கிலலை யென்னுமிடம் சங்கராசார்ய
ருடைய ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் விசதமாகக் காணத்தகும்.

சங்கராசார்ய ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யோக்தி வு டி ரு நம்.

34. விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில், புண்டரீகாக்ஷ:, ஸ்லக்ஷ:, வஜ்நிலெக்ஷண:,
அரவிந்தாக்ஷ: இத்யாதி நாமங்கள் திருக்கண்ணழகைப் பற்றித் தோன்றியுள்ளன. அவ்
விடங்களில் சங்கர பாஷ்யத்தை யெடுத்துப் பார்க்கவேணும். அதனால் புண்டரீகாக்ஷத்வம்
விஷ்ணுவுக்கே உரித்தென்பது அறியலாகும். இங்கு மற்றொரு விசேஷமும் முக்கியமாக
நோக்கத் தக்கது: புண்டரீகாக்ஷ:, ஸ்வக்ஷ:, பத்ம நிபேக்ஷண:, அரவிந்தாக்ஷ: என்கிற திரு
நாமங்களில் இரண்டு கண்களா மூன்று கண்களா எட்டு கண்களா என்பது அறியக்கூடாம
லிருக்கிறது: ஏன்? ஸமஸ்த பதமாகையாலே. இவற்றுக்கு விக்ரஹம் செய்து காட்டு
கிற ஆதிசங்கராசார்யர். “பண்ணுநீகாக்ஷாவொ உலெ உகஷிணி சுயா” என்றும்,
“ஸொலமெ சுக்ஷிணி சுயா” என்றும் தவிசநத்தை யிட்டே விவரித்துக் காட்டுகிறார்.
“ஏவம் அக்ஷிணி” என்கிற உபநிஷத்தை மீற முடியாதன்றோ. ஆக இதனாலும் விஷம
லோசநனான முக்கட்பிரான் வேதாந்த ப்ரதிபாத்யனல்லனென்று விலக்கப் பட்டானாயிற்று.

अद्वैतिनाम् अवरदेवतासु प्रतिपत्तिरनुचितेति निरूपणम् ॥

३५. इदमिह विशेषतोऽवधेयम् । उपनिषदां सूत्राणां च व्याख्यानावसरे अद्वैतमतमुदभूतेषाम्—ये खल्विदानीमद्वैतिन इति व्यपदिश्यन्ते । एतेषां नारायणे द्वेषस्य वा देवतान्तरेषु भक्तेषां प्रसक्तिमात्रमपि नास्ति ; औचित्यं तु सुदूरतः । शैवमतम् अन्यत् , अद्वैतिमतमितरत् । न तावदद्वैतिनामस्ति शैवव्यपदेशः । शैवा यदि दूषयन्ति नारायणम् , भूषयन्ति वा कृत्तिवाससम् , न तत्र विस्मयः । अद्वैतिनो नारायणद्वेषमधिवहन्तीति नेतोऽन्यदभ्यनुचितं नाम । नारायणमपहाय देवतान्तराणामुपासनम् , नारायणस्य देवतान्तरैस्सह तौल्यप्रतिपत्तिश्च महापातकमिति शास्त्रघण्टापथः । पाञ्चरात्रागमे वैरशालिनोऽद्वैतिनः किं नु पुराणेष्वपि तथा ? वराहपुराणान्तर्गत कैशिकमाहात्म्ये * वासुदेवं परित्यज्य येऽन्यं देवमुपासते । तेषां गतिं प्रपद्येय यद्यहं नागमे पुनः ॥ * इत्यादिकम् अमी अपि पठन्त्येव खलु । न चैष विषयो वराहपुराणमात्रविश्रान्तः । वैदिकानामुपजीव्यानि प्रमाणानि यावन्ति सन्ति, तावत्स्वपि सत्यमभिव्याप्त एव ह्ययम् । यद्येते नास्माकं नारायणे विद्वेषः, नारायणे रुद्रे च निर्विशेषा भक्तिरस्माकमिति कथयेयुस्तर्हि नारायणद्वेषकार्यमेवैतदिति परमार्थं न जानन्तीति निष्पद्यते । सुवर्णे सीसके चास्माकं तुल्यप्रतिपत्तिरेवेतिवत् परदैवते अवरदैवते चास्माकं तुल्यप्रतिपत्तिरिति कथयन्तोऽमी सत्यमपहास्याः । विसृज्य नारायणं जघन्यदेवताया उपासनं यथा पातकमिति प्रत्यपादि शास्त्रेषु, तथैव जघन्यदेवतायां परदेवतातुल्यप्रतिपत्तिरपि पातकमेवेति हि निरधारि ॥

அத்வைதிகளுக்கு அவாதேவதைகளிடத்தில் ப்ரதிபத்தி கூடாதென்பது பற்றி.

35. விசேஷித்துச் சொல்லுகிறோ மிதனை. உபநிஷத்துக்களையும் ஸூத்ரங்களையும் வியாக்கியானிக்கும் போது அத்வைதிகளுக்கு அத்வைத வாதம் தோன்றியது; இது கிடக்க; இவர்களுக்கு நாராயணனிடத்தில் த்வேஷமுண்டாவதற்கோ, தேவதாந்தரங்களிடத்தில் பக்தி யுண்டாவதற்கோ ப்ரஸக்தியே கிடையாது. ஒளசித்யமும் கிடையாது. சைவமதம் வேறு, அத்வைதமதம் வேறு. அத்வைதிகளுக்கு சைவர்களென்கிற வியபதேசம் கிடையாதன்றோ. சைவர்கள் நாராயண தூஷணம் செய்வதிலும் தேவதாந்தரபூஷணம் செய்வதிலும் வியப்பில்லை. அத்வைதிகள் நாராயண த்வேஷம் வஹிக்கிறார்களென்பது மிகவும் அநுசிதம். நாராயணனைத் தவிர்த்து தேவதாந்தரங்களை யுபாஸித்தல், நாராயணனை தேவதாந்தரங்களோ டொக்க மதித்தல் ஆகிய இரண்டும் மஹாபாதக மென்பது நூற் கொள்கை. அத்வைதிகளுக்குப் பாஞ்சராத்ராகமங்களில் தான் மாச்சரியம்; புராணங்களிலுமா அஃதுள்ளது? வராஹ புராணத்தின் உள்ளீடான கைசிக மாஹாத்மியத்தில் * வாஸு-
தேவா வாரித்யஜ்ய யெ஽ஹம் தெஷாம்பாவஸதெ | தெஷாம் மத்ம் வுவஷேய யஷு-
ஹா நாம தெ வுஹம் || * இத்யாதிகளை இவர்களும் ஒதுகின்றார்களன்றோ. இவ்விஷயம் வராஹ புராணத்தில் மட்டுமே உள்ளதன்று. வைதிகர்களுக்கு உபஜீவ்யங்களான ஸகல ப்ரமாணங்களிலும் வியாபித்துள்ள விஷயமன்றோ விது. “எமக்கு நாராயணனிடத்தில் பகையில்லை” என்றும், “நாராயணனிடத்திலும் சிவனிடத்திலும் துல்யமான பக்தியை யுடையோம்” என்றும் இவர்கள் சொல்லுவார்களேல், இது நாராயணன் பக்கலில் த்வேஷ ப்ரயுக்தமே யென்கிற உண்மையை இவர்கள் அறிந்திலர் என்றே தேறி நிற்கும். ஸுவர்ணத்திலும் ஸீஸத்திலும் துல்ய ப்ரதிபத்தி யுடையோமென்பது போல, பரதேவதை யிடத்திலும் அவர தேவதைகளிடத்திலும் துல்ய ப்ரதிபத்தி யுடையோமென்பவர்கள் அபஹாஸ்யர்களே யாவர். நாராயணனைத் தவிர்த்து ஜகத்ய தேவதையை உபாஸிப்பது எப்படி பாதகமாக சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதோ அப்படியே

व्यावहारिकपारमार्थिकवादस्य अर्थशून्यत्वनिरूपणम् ॥

३६. एकमेव सत्यं वस्तु नान्यत्किमपीति वदतां मते विष्णुः, रुद्रः, स्कन्दः, विनायक इत्याद्य-
नेकदेवताभ्युपगमोऽपि विप्रतीपः । “व्यावहारिक भेदः खल्वयम्, परमार्थतो नैव खलु” इति कथ-
नमपि सर्वथा अर्थशून्यं वचः । अमी तावदत्र आर्जवेन न किमप्युत्तरमुदीरयितुमीशते । यानि यानि वस्तूनि
व्यवहारे सत्यानीत्यभ्युपेयन्ते तानि परमार्थतोऽपि सत्यान्येवेति शास्त्राणि घोषयन्ति । इदानीन्तना अद्वैतिनो
“भगवत्पादैः वैकुण्ठस्थानादिकमभ्युपगतमेव” इति लिखन्त्यसकृत् । अत्र आदिशब्देन अन्यान्यपि बहूनि
स्थानानि भूयांसि च वस्तूनि ग्राह्याणि भवन्ति । तानि परमार्थतस्सत्यानीत्यभ्युपगमो ह्यवर्जनीयः । यद्वस्तु काल-
त्रितयेऽपि विराजते तत्पारमार्थिकमेव, न तु व्यावहारिकम् । * न त्वेवाहं जातु नासं न त्वं नेमे नराधिपाः ।
न चैव न भविष्यामस्सर्वे वयमतः परम् ॥ * इति गायन् भगवान् वासुदेवः किमसदर्थकथनेन प्रलोभयति
पार्थम् । * पृच्छामि त्वा धर्मसंमूढचेताः यच्छ्रेयस्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे * इति अज्ञानमोहितत्वं स्वस्य समु-
द्धास्य तन्निवृत्तये पारमार्थिकमुपदेशं प्रार्थितवते पार्थाय पारमार्थिकनित्यत्वमुपदिशन् भगवान् वासुदेवः
“अहं-त्वं-इमे-सर्वे-वयम्” इति व्यपदिशतीत्येतदवधेयं भृशम् । औपाधिको भेद एवाल कथित इति कथनं

அவர தேவதையினிடத்தில் பரதேவதா துல்ய ப்ரதிபத்தியும் பாதகமாக அறுதியிடப்பட்
டுள்ள தென்பது புருருத்தம்.

வ்யாவஹாரிக பாரமார்த்திக வாதம் பொருளற்றதென்று நிரூபித்தல்.

36. ‘ஒரே ஒரு வஸ்துதான் ஸத்யம்; வேறு எதுவும் கிடையாது’ என்பவர்களின்
மதத்தில், விஷ்ணு, ருத்ரன், ஸ்கந்தன், விநாயகன் இத்யாதி அநேக தேவதைகளை அங்கீ
கரித்தல் மிகவும் முரணானது. “வ்யாவஹாரிகமான பேதமன்றோ இது; உண்மையில் ஒன்று
யன்றோ” என்று இவர்கள் சொல்லுவதானது பொருளற்ற பேச்சேயாகும். இவ்
வ்ஷயத்தில் இவர்களால் ஆர்ஜவத்துடன் விடையிறுக்க முடியாது. எந்தெந்த பொருள்கள்
வியவஹாரத்தில் ஸத்யங்களாக இசையப்படுகின்றனவோ, அவை உண்மையாகவே [பார
மார்த்திகமாகவே] ஸத்யங்களென்று சாஸ்த்ரங்கள் முறையிடுகின்றன. இக்காலத்தவர்
களான அத்வைதிகள் “பகவத் பாதர்கள் வைகுண்ட ஸ்தாநாதிகளை இசைந்தேயுள்ளார்
கள்” என்று பலநூல்களிலும் எழுதுகின்றனர். வைகுண்டஸ்தாநாதிகளென்ற ஆதிசப்தத்
தினால் மற்றும் பல ஸ்தானங்களும் பல வஸ்துக்களும் கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும்.
அவையெல்லாம் பாரமார்த்திகங்களாகவே உள்ளன வென்று அங்கீகரிக்க வேண்டியது அவ
சியமேயாகும். எந்த வஸ்து பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமான மென்கிற முக்காலத்திலு முள்ளதோ
அது பாரமார்த்திகமே யொழிய வ்யாவஹாரிக மன்று. கீதையில் * நசௌவாஹ ஜாதௌ
நாஸௌ நசௌ மெநெ நாராயிவாஃ | நசௌவ ந ஹவிஷ்யாஹஸௌவெபு வயததஃ
வாஸு || * என்று கூறின வாஸுதேவன் இல்லாத அர்த்தங்களைச் சொல்லி அர்ஜுநனை
மயக்குகின்றானல்லனே. * ப்ரஹ்ம ஸ்வா யதஃ ஸௌகௌ மெநா; யசு ஸ்ரெயஸௌ ஹி
தஃ ஸௌகௌ ததெ || * என்று அர்ஜுநன் தன்னை அஜ்ஞாநகலுஷிதனாக வெளியிட்டு அந்த
மருளைப் போக்கப் பாரமார்த்திகமான உபதேசம் செய்தருள வேணுமென்று கோரியிருக்
கிறான். அங்ஙனம் கோரின அர்ஜுநனுக்குப் பாரமார்த்திக நித்யத்வத்தை உபதேசிக்குற
வாஸுதேவபகவான் “அஹம், த்வம், இமே, ஸர்வே, வயம்” என்று பல வ்யபதேசங்களை
வகுத்திருக்கின்றனென்பது மிகவும் குறிக் கொள்ளத் தக்கது. ஒளபாதிக பேதமே இங்
குச் சொல்லப்படுகின்ற தென்பது சிறிதும் பொருந்தாது. அப்படியானால் ஆத்மபேதம்

न कथञ्चिदपि संघटेत । तथासति आत्मभेदस्य अतात्त्विकत्वेन तत्त्वोपदेशसमये एवमुपदेशो न संगच्छेत् ।
दन्दशूकेन दष्टः पुमान् किं मिथ्याप्रयुक्तेनौषधेन मनोण वा वीतशोको भवेत् । भगवदुपदेशश्रवणसमनन्तरम्
* नष्टो मोहः * इति, * स्थितोऽस्मि गतसंदेहः * इति च सानन्दं स्वात्मनो वीतकल्मषतां विज्ञापयन्नर्जुनः
किमहो अतात्त्विकोपदेशश्रवणेन तादृशो बभूव ? नैवम् मनसाऽपि मन्तुं युक्तम् ॥

आदिशङ्कराचार्याणां श्रीमन्नारायणभक्तिप्रकर्षप्रपञ्चनम् ॥

३७. भगवत्पादप्रणीते विष्णुसहस्रनामभाष्ये देवतान्तराणाम् अवरत्वप्रतिष्ठापनपूर्वकं श्रीमन्नारा-
यणपरत्वस्थापनं सूर्यसहस्रयुगपदुन्मेषसदृशं हि विभ्राजते । किमिति ते शिवसहस्रनामभाष्यं न प्राणैषुरिति
पृष्टाः प्रामाणिकाः 'तदात्वे शिवसहस्रनामस्तुतिर्नासीत्, परस्तादेव सा समजायत : अत एव तद्भाष्यप्रणयन-
प्रसक्तिर्नाभूतेषाम्' इति हि वदन्ति । तदास्तां नाम । पाञ्चरात्रागमप्रामाण्याधिकरणे * उत्पत्त्यसम्भवादिति
सूत्रमाष्ये "तत्र भागवता मन्यन्ते" इत्युपक्रम्य पाञ्चरात्रागमप्रमेयभूता विषयास्त्रय इति संगृह्य, तत्र द्वयो-
र्विषययोः स्वकीयां सम्मतिं प्रदर्श्य एकस्मिन्नेव तृतीये विषये वैमत्यं दर्शयन्ति भगवत्पादाः । स्वात्मसंमतत्वेन
दर्शितं विषयद्वितयं तावदेतत् । तत्रत्यानि तदीयानि वाक्यान्वेवोदाहरामः—

"तत्र यत्तावदुच्यते योऽसौ नारायणः प्रसिद्धः सर्वात्मा...इति तत्र निराक्रियते । यदपि तस्य
भगवतोऽभिगमनादिलक्षणमाराधनमजस्रमनन्यचित्ततया अभिप्रेयते, तदपि न प्रतिविध्यते, श्रुतिस्मृत्यो

அபாரமார்த்திகமாகையாலே தத்துவத்தை உபதேசிக்கும் ஸமயத்தில் இங்ஙனே சொல்லு-
கை கூடாது. பாம்பு கடித்த வொருவன் பொய்யாக ப்ரயோகிக்கப்பட்ட மருந்தினாலோ
மந்த்ரத்தினாலோ துயர் தீர்ந்திடுவனோ? கிதாசார்யன் செய்தருளின உபதேசங்களைக்
கேட்ட பின்பு "நஸ்டோ மோஹ: , ஸ்திதோஸ்மி, கதஸந்தேஹ: " என்றும் தான் கல்மஷம்
ஞெழிந்தவனாகக் களித்துக் கூறுகின்றானே அர்ஜுனன்; அபாரமார்த்திகமான உபதேசம்
கேட்டா வீதகல்மஷனாயினன்? நெஞ்சாலும் இப்படி நினைக்கத் தகாது கிடார்.

ஆதிசங்கராசார்யருடைய நாராயண பக்தியை விளக்குதல்.

37. பகவத்பாதர் இயற்றிய விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் தேவதாந்தரங்-
களுக்கு அவரத்வத்தை நிலைநாட்டி, ஸ்ரீமத்நாராயணனுக்குப் பரத்வம் ஸ்தாபித்திருப்பது
கதிராயிராமிரவி கலந்தெறித்தா லொப்ப விளங்கா நின்றது. விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்-
திற்கு பாஷ்யம் செய்த பகவத்பாதர் சிவஸஹஸ்ரநாமத்திற்கு ஏன் பாஷ்யம் செய்யவில்லை
யென்று வினவினால், "அப்போது சிவஸஹஸ்ரநாம ஸ்துதியில்லை; பிற்பட்ட காலத்தில்தான்
அஃது உண்டாயிற்று; ஆதலால்தான் அதற்கு பாஷ்யம் செய்யப் ப்ரஸத்தியுண்டாக வில்லை"
என்கிறார்கள். அது நிற்க. பாஞ்சராத்ராகம ப்ராமாண்யாதிகரணத்தில் * உத்பத்த்ய
ஸம்பவாத் * என்கிற ஸுத்ரபாஷ்யத்தில் "தது ஹமவதா உநுதே" என்று தொடங்கி
பாஞ்சராத்ராகம ப்ரமேயங்களான விஷயங்கள் மூன்றென்று ஸங்க்ரஹித்து, அவற்றுள்
இரண்டு விஷயங்களில் தம்முடைய ஸம்மதியைக் காட்டி, மூன்றாவதான ஒரு விஷயத்தில்
மட்டும் விரமத்யம் காட்டியுள்ளார் பகவத்பாதர். தமக்கு ஸம்மதமாகக் காட்டின இரண்டு
விஷயங்கள் இவை;—(இங்கு அவருடைய பங்க்திகளையே உதாஹரிப்போம்.)

"தது யதாவஹுத யொவொள நாராயண: ப்ரவீக: வரஜாதா வவ-பாதா
...உதி, தந நிராக்ரயத: யடிவி தாஸு ஹமவதொ2விமஉநாதி உக்ஷணாரா

“ரி:வரप्रणिधानस्य प्रसिद्धत्वात्”— इति । श्रीमतो नारायणस्यैव परदेवतात्वप्रतिष्ठापनप्रगल्भा भगवत्पादा इति न कदाऽपि विस्मर्तव्यम् । ईश्वरादिसामान्यशब्दसत्तास्थलेषु वासुदेवनारायणादिविशेषशब्दविन्यासतो व्याख्यातारश्च भगवत्पादा एव प्राथमिकाः । उपरिष्ठादुदाहृते उत्पत्त्यसंभवाधिकरणभाष्यवाक्ये ‘भगवतो नारायणस्य अभिगमनादिलक्षणमाराधनमजस्रम्’ इत्यत्र “अनन्यचित्ततया” इति यदलेखि तत्र तावदन्धा भवन्त्याधुनिकाः । रुद्रादिष्वन्येष्वपि चित्तं येषाम्, तैः क्रियमाणं श्रीमन्नारायणाराधनं कथमनन्यचित्तकृतं भवेदिति नैतदालोचयन्ति हन्त । ननु सपरिवारस्य नारायणस्याराधनमभिध्यानं वा अनन्यचित्तां न भञ्जयितु-मलमिति चेत् ; रुद्रादिषु श्रीमन्नारायणपरिवारत्वप्रतिपत्तिरस्ति चेत्कुशलिन एवैते ॥

शाङ्करगीताभाष्यसूक्तिविशेषप्रदर्शनम् ॥

३८. श्रीशङ्करभगवत्पादा विष्णुभक्ता वा ? शिवभक्ता वेति विचार्य निर्धारणमावश्यकमिह । श्रुती-
तिहासपुराणाद्यशेषप्रमाणविशेषेषु भगवद्गीता प्राथमिकं स्थानमलङ्करोतीति सर्वनिर्विवादमिदम् । भगवान्
स्वयमेव गायतिस्मेति महीयान् हि विशेषोऽस्याः । स च भगवान् श्रीमन्नारायण इति महाविष्णुरिति च
प्रथितः परमपुरुष एवेति सर्वे चात्र वैदिकाः समकण्ठाः । एतादृशे गीताशास्त्रे श्रीमहाविष्णोः परत्वं देवता-

யா ஜெஷு உருவ விக்ரமாய சுவிஸ்யதே, தகவி ந லு த்ஷிபுதே । ஸூதி
ஷுதேநாராயணஸ்ய ஸ்வரூபஸ்ய ஸ்வரூபஸ்யாஸு” என்பன அவருடைய பாஷ்யபங்க்
திகள். இவற்றால், ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பாரம்ய ப்ரதிஷ்டாபநத்தில் பகவத்பாதர் ஊக்க
முடையவரென்பது மறக்கத் தக்கதன்று. ஈஸ்வராதி ஸாமான்ய சப்தங்களுள்ள விடங்
களில் வாஸுதேவநாராயணுதி விசேஷ சப்தங்களை யிட்டு வியாக்கியானம் செய்யத்
தொடங்கினவரும் பகவத்பாதரே யாவர். மேலே யெடுத்துக் காட்டின உத்பத்த்யஸம்ப
வாதிகரண பாஷ்ய பங்க்தியில் “ஹவதொ நாராயணஸு சுவிமநாஜி லக்ஷண-
நாராயண ஜெஷு” என்றவிடத்தில் “சுருவிக்ரமாய” [அநந்யசித்ததயா] என்
றெழுதப்பட்டுள்ளதில் இதாநீந்தனர்கள் கண்முடிகளா யிருக்கின்றனர். ருத்ராதிகளான
அந்யர்களிடத்திலும் சித்தத்தை வைத்துச் செய்யப்படுகிற ஸ்ரீமந்நாராயணராதநம் அநந்ய
சித்த க்ருதமாக எப்படியாகு மென்பதை அவர்கள் ஆலோசிக்கமாட்டிற்றிலர். நாராயண
னைப் பரிவாரத்தோடுங் கூட ஆராதிப்பதும் சிந்திப்பதும் செய்தால் இது அநந்யசித்தத்வத்
திற்கு ஹஞ்ஜக மாகுமோ! என்று அவர்கள் கேட்கக் கூடும். ருத்ராதிகளிடத்தில் ஸ்ரீமந்
நாராயண பரிவாரத்வ ப்ரதிபத்தி குறையற்றதாகில் குசலமேயாகு மிவர்களுக்கு.

ஆதிசங்கராசார்யருடைய கீதாபாஷ்ய ஸூக்தி விசேஷங்களைக் காட்டுதல்.

38. சங்கரபகவத்பாதர் விஷ்ணு பக்தரா? சிவபக்தரா? என்று விசாரித்து நிர்ண
யிக்க வேண்டுவது அவசியமானது. ச்ருதிதிஹாஸ புராணாதி ஸமஸ்த ப்ரமாண விசேஷங்
களுள் பகவத்கீதையே முன்னணியில் நிற்கின்ற தென்பதில் யார்க்கும் விவாதமிராது. எம்
பெருமான் தானே சோதிவாய் திறந்து பணித்த தென்கிற மிக்க சிறப்பன்றோ இதற்குள்
ளது. அப்பெருமான் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யென்றும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவே யென்றும் இதில்
ஸகல வைதிகர்களும் ஏககண்டர்களே யாவர். இதில் விப்ரதிபத்தி கொண்ட வைதிகர்
ஒருவருமில்ர். இத்தகைய கீதாசாஸ்தரத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் பரத்வமும் தேவதாந்

தரங்களின் அவர்தவமும் அடிக்கடி விளக்கப்பட்டுள்ளது. (10—8). * சுஹம் ஸவ-யு) வுலவொ உதஸவ-ம் புவத-தெ * என்றவிடத்தில் சங்கரபாஷ்ய பங்க்தி இது காணீர்;— “சுஹம் வரம்ஸுஹ வரம்ஸுஹவ்யு, ஸவ-யு ஜமதஃ புவவஃ— உததிஃ | உத னவ ஸிதிநாஸ சூபாமொவாபாஸாமயக்ஷணம் விசூயாஸுஹம் ஸவ-ம் ஜமசு புவத-தெ.” இத்யாதி. மூலத்தில் நாராயணபதமோ விஷ்ணுபதமோ ச்ருதமாகாத விடங்களிலெல்லாம் நியமேந விஷ்ணு நாராயண வாஸுதேவ பதங்களை யிட்டே பாஷ்ய மியற்றுகிறார் பகவத்பாதரென்பது ஓரிடத்திலும் வ்யபிசரியாத விஷயம். (9—22) * சு நந்யாஸிந்யனொ ஜாடி * என்றவிடத்தில் “வரம் டெவம் நாராயணம்... வய-யொஸதெ... தெஷாம் வரஜாடி-யி-நாடி” என்று பாஷ்யமிட்டிருக்கின்ற பகவத்பாதர் ‘பரதேவதையான நாராயணனை உபாஸிப்பவர்கள் யாவரோ அவர்களே உண்மையறிவாளிகள்’ என்று காட்டினாராகிறார். ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்குப் போல ருத்ர னுக்கும் பாரம்ய முண்டு என்கிற வாதத்தை ஸஹிப்பவரல்லர் பகவத்பாதர். ஸ்ரீமந்நாராய ணவ்யதிரித்த தேவதைகளை பஜிப்பவர்களைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவம் கீதையில் இல்லாமற் போகவில்லை. (7—20.) * கூரெஹெஷு ஹெஷுஃ ஹுதஜூமாஃ புவடிஜெநு) டெவதாஃ * என்று தொடங்கிச் சொல்லிவருகையில் * சுஹவதூ மஹம் தெஷாம் தஜீ- வதுஹுஜெஸாடி * என்று தலைக்கட்டப் பட்டுள்ளது. இந்த ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தின் முடிவில் பகவத்பாதர் எழுதியுள்ள வாக்கியம் பரமபக்தர்களை அவசமாகவே கண்ணீர் பெருக்க வைக்கின்றது. அவ்விடத்திலுள்ள வாக்கிய மிது காணீர்:— “ஊவம் ஸஜாமெ வுரபாவெ ஜாமெ ந புவடிஜெ சுநஹமயா; சுஹொ வயு கஷிதாஸ வத-தெ! உது நுகெசாஸம் டிஸ-யதி ஹமவாநு.” என்று. ஸ்ரீமந்நாராயணனை பஜிப்பவர்களுக்கே அநந்தாக்ஷய பலன் பெறுவதற்கு அவகாசமுள்ளதென்று அறிந்தவர்

वकाश इत्यवगच्छन्तोऽपि क्षुद्रफललिप्सया देवतान्तराणि भजन्ति हन्तेति भगवान् वासुदेवः स्वयगाक्रन्दतीति साक्षात्कृतवन्तो हि भगवत्पादाः ।

३९. तत्र चैकादशेऽध्याये विश्वरूपप्रदर्शनम् यत्समघटत, तदेतत् देवतान्तराणामवरत्वं करतल-
मलकवत्कर्तुमेव खलु । तत्र तावत् तृतीयश्लोके 'भगवन् ! त्वमेव परमेश्वर इत्येतत्सत्यमेव ; तत् साक्षा-
त्कर्तुकामस्य मम वैष्णवरूपप्रदर्शनं त्वया कर्तुं शक्यं वा ?' इत्यर्जुने स्वाभिप्रायं सूचितवति * पश्यादित्यान्
वसून् रुद्रानश्विनौ मरुतस्तथा * इति स्वकीयदिव्यमङ्गलविग्रहैकदेशेऽवस्थितान् अशेषानपि देवान् अवलो-
कयेति समदर्शयन्नारायणो भगवान् । अथ तदनुगृहीतेन दिव्येन चक्षुषा अवलोकितवानर्जुनः * पश्यामि देवां-
स्तव देव देहे * इत्युपक्रम्य विधिरुद्रपावकादिसकलदेवतागणस्य वासुदेवदिव्यतनौ स्वात्मना दृश्यमानतामभि-
दधे । एतस्य इन्द्रजालत्वानुक्त्या अद्वैतं निर्मूलितमभूत् । देवतान्तरपारम्यवादस्तु सुदूरतोऽपास्तः । नारा-
यणादन्या काचन देवता एवं नाम विश्वरूपम्, स्वात्मनि नारायणस्य निलीनं किमहो समदर्शयत् ?
संदर्शयितुं च वा किं प्रभवति । * रुद्रादित्या वसवो ये च साध्या विश्वेऽश्विनौ मरुतश्च । गन्धर्व-
यक्षासुरसिद्धसंघा वीक्षन्ते त्वां विस्मिताश्चैव सर्वे ॥ * इत्यसौ श्लोको हि विशिष्य रुद्रादीनामखिलाना-
मवरत्वमवधारयितुमलम् ।

களுங்கூட கூுத்ர பலன்களை விரும்பி தேவதாந்தர பஜனம் செய்கிறார்களே ! என்று பகவான் தானே கண்ணீர் விட்டமுது கதறுவதாக ஸாக்ஷாத்கரித்தன்றோ பகவத்பாதர் இதை யெழுதியுள்ளார்.

39. அதிலேயே பதினேராமத்யாயத்தில் விச்வரூபக்காட்சி யென்பது வடிபித்திருப்ப தானது தேவதாந்தரங்களின் அவரத்வத்தைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டுதற்கே யன்றோ. அதில் மூன்றாவது சுலோகத்தில்— “பகவானே ! நீயே பரமேச்வரனென்பது உண்மையே ; அதைக் கட்டிடமாகக் காண விரும்புமெனக்கு உன்னால் வைஷ்ணவரூபத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க முடியுமா ? ” என்று அர்ஜுநன் தனது கருத்தை ஸூசிப்பித்தவளவில் * வஸுஷித்ராந வஸகுந ருஜாந சுஸீநௌ ஜரூதஸூயா * என்று தன்னு டைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தினேக்கேசத்திலோடுங்கியிருந்த ஸமஸ்த தேவர்களையும் காணுமாறு காட்டிக் கொடுத்தருளினன் மூமந்நாராயணன். பிறகு அவனருளிய திவ்ய சுக்ஷுஸ்ஸாலே கண்ட அர்ஜுநன் * வஸுஷி ஷெவாநு தவ ஷெவ ! ஷெஹை * என்று தொடங்கி ப்ரஹ்ம ருத்ராதி ஸகல தேவதா கணங்களையும் அத்திருமேனியில் காண் பதாகப் பேசினன். இதை இந்திரஜால மென்று சொல்லாமையினாலே அத்வைதவாதம் அடியறுப்புண்டது. தேவதாந்தர பாரம்ய வாதமோ நெடுந்தூரத்தில் தள்ளப்பட்டொ ழிந்தது. நாராயணனில் வேறுபட்ட தொரு தேவதை இங்ஙனே விச்வரூபம் காட்டித் தன் பக்கலில் நாராயணன் நிலைநாடியிருக்கும் படியைக் காட்டிற்றுண்டோ ? காட்டத்தான் முடி யுமோ * ருஜாஷித்ரா வஸவொ யெ வஸாயூ விஸூஃஸீநௌ ஜரூதஸூயாஷ வஸுஷி | மஸவய யக்ஷாஸா வலிவஸாவா வீக்ஷணெ ச்வா விஸி தாஸூவ வஸவெ-ஃ || * என்னு மிந்த சுலோகமானது விசேஷித்து ருத்ராதிகளின் அவரத்வத்தை அறுதியிடா நின்றதாயிற்று.